

Tema d'Estudi

"SIGUEU MISERICORDIOSOS"

Viure la missió amb alegria

**EQUIPS DE LA MARE DE
DÉU**

Catalunya-Menorca

CURS 2015-2016

ÍNDEX

PRESENTACIÓ	3
INTRODUCCIÓ	5
ITINERARI	7
I. LES OBRES DE MISERICÒRDIA	10
PRIMERA REUNIÓ: EL DÉU DE LA MISERICÒRDIA.	12
II. LOGO DE LA MISERICÒRDIA	20
SEGONA REUNIÓ: HEM EXPERIMENTAT LA MISERICÒRDIA.	21
III. OBERTURA DE LA PORTA SANTA	29
TERCERA REUNIÓ: “VÉS TU ARA I FES EL MATEIX”.	30
IV. PREGÀRIA DE L’ANY DE LA MISERICÒRDIA	38
QUARTA REUNIÓ: UNA COMUNITAT MISERICORDIOSA.	39
V. ENVIAMENT DELS MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA	46
CINQUENA REUNIÓ: L’ESPIRITUALITAT CONJUGAL, FONT DE MISERICÒRDIA.	47
VI. 24 HORES AMB EL SENYOR	54
SISENA REUNIÓ: TESTIMONIS DE LA MISERICÒRDIA.	55
SETENA REUNIÓ: LA MISERICÒRDIA VISCUDA A LES PERIFÈRIES.	61
VII. PELEGRINATGE	68
VUITENA REUNIÓ: MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA.	69
NOVENA REUNIÓ: REUNIÓ DE BALANÇ.	76
MAGNIFICAT	81

PRESENTACIÓ

Us presentem el tema per aquest curs 2015-16 "Sigueu misericordiosos". Viure la missió amb alegria.

És una adaptació feta per la Superegió Espanya a partir de la proposta de l'ERI per a tots els equips del món, preparat per un equip de la Superegió Hispanoamèrica. Al tema original se li ha volgut afegir la proposta del Sant Pare Francesc al voltant del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia convocat per al proper any.

Així, trobarem a cada capítol textos relatius a l'alegria de la missió que ens ha transmès l'Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium (EG), textos procedents de la butlla Misericordiae Vultus (MV) i textos propis del nostre moviment, del Pare Caffarel i també testimonis de matrimonis propers a nosaltres. Amb ells voldríem despertar la sensibilitat de cada matrimoni a la crida que Déu ens fa: una crida a ser testimonis de la bondat i la bellesa del sagrament, vivint la misericòrdia en el món en què ens trobem i centrant la nostra missió com a matrimonis testimonis de Crist. Volem que els dos eixos principals d'aquest tema ens acompanyin durant tot el recorregut: d'una banda, una vivència sincera i profunda de la Misericòrdia, i de l'altra, la descoberta de la nostra missió i servei, la de cada matrimoni i consiliari, en aquest moment de la nostra vida, amb esperança i alegria. S' ofereixen, també, textos bíblics per a la pregària, i l'esquema per a la reunió d'equip, amb els aspectes que hem de treballar i viure durant el mes.

Com ens assenyala el Sant Pare Francesc: "Hi ha moments en els que d'una forma més intensa estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare. És per això que he anunciat un Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia com a temps propici per a l'Església, per a que faci més fort i eficaç el testimoni dels fidels." Misericordiae Vultus, butlla donada a Roma l'11 d'abril de 2015, Vigília del Segon Diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia.

Acompanyant el tema presentem també algunes de les indicacions que es recullen en la butlla i que són propostes concretes que ens fa el Sant Pare al conjunt de fidels, com l'obertura de la Porta Santa o la celebració de les 24 hores amb el Senyor. Volem unir-nos al conjunt de l'Església i viure-les com a part de la comunitat que som. Algunes tenen dates concretes, i per això les hem anat intercalant entre els diferents capítols del tema d'estudi, calculant aproximadament que puguin coincidir amb determinades reunions. Altres són més

generals, com la crida a la reflexió i especialment a la vivència de les obres de la Misericòrdia, l'explicació del logo o la pregària que han estat proposades per a aquest any.

Equip Responsable SR Espanya

INTRODUCCIÓ

Benvolguts Matrimonis i Consiliaris:

Conclou la primera etapa del camí que ens va portar de Brasília fins a Roma, on hem celebrat el III Encontre Internacional de Regionals, l'Equip Responsable Internacional, amb molta esperança i alegria, us presentem el tema d'estudi per al curs 2015-2016. La Trobada de Roma al setembre del 2015 ha pres com a base la resposta que Isaïes va donar al Senyor: "Aquí estic Senyor: Envia'm!", creient que Ell ens prepara de la millor manera possible per a donar una resposta fonamentada en la fidelitat i en la pregària.

Sabem que és Déu qui pren la iniciativa de parlar amb els homes. Fou així amb Abraham, Moisès, Samuel i tants d'altres. Contestar com feia sempre Samuel: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta", no és fàcil. Acollir la crida de Déu és renovar la vida segons l'Evangelí, no com a model de perfecció sinó en el sentit d'adhesió total per anar a l'encontre de la salvació que transforma la vida.

No n'hi ha prou amb conèixer l'Evangelí. És necessari que l'Evangelí ens conegui, això és, que ens toqui la vida i ens porti a sortir de les seves pàgines i a entrar en el món on en les preocupacions del dia a dia, vulguem i puguem trobar la Salvació.

Comencem, doncs, per considerar el que és important en la nostra vida perquè això marcarà les nostres decisions. Sant Agustí diu: "Avui en la meua vida el que em fa vibrar i el que em construeix són les meves decisions". Si el que ens construeix són les nostres decisions, el que és important és comprendre que som cridats, no tan sols pel Moviment sinó també per l'Església, a transformar-nos amb alegria en testimonis i deixebles de Jesús que ens ofereix contínuament el perdó en la Seua Misericòrdia.

Que la joia de la Bona Nova, que tenim l'oportunitat de conèixer i proclamar, ens faci participar en l'esperança i la certesa de la Salvació, fent-nos testimonis vius del que anunciem, perquè "L'home contemporani escolta més a gust als qui donen testimoni que als qui ensenyen, o si escolta als qui ensenyen és perquè ells donen testimoni". (Evangelii Nuntiandi, 41).

Que el Senyor es manifesti en nosaltres com “un fil de silenci sonor” com ho va fer a Isaïes, i que la Mare de Déu, model de deixeble i testimoni, ens porti de la mà amb alegria, intercedint per nosaltres davant del seu Fill, i ens ensenyi a ser dòcils a la Seva Paraula.

Equip Responsable Internacional

Tó i José Moura Soares

ITINERARI

El tema d'estudi que se'ns presenta planteja un itinerari al voltant de la misericòrdia i la missió concreta que l'experiència de la misericòrdia implica en la nostra vida i en la d'aquells que ens envolten i ens trobem. Sentir-nos volguts i estimats per Déu ens ajudarà a reconèixer cap a on ens encaminem com a matrimonis i com a moviment, reflexió iniciada el curs passat, en el que se'ns convidava a discernir i a sortir de nosaltres mateixos.

La pròpia etimologia de la paraula misericòrdia, "miser" -desgraciat, miserable- "cordis", cor, ens convida a conrear conscientment la capacitat de tenir un cor que senti la desgràcia de l'altre. És quelcom que en sí mateix ens "mou", ens "remou", ens ha de portar a la mirada i a l'encontre de l'altre, i no ens deixa impassibles. Moguts per la misericòrdia, que primer hem rebut del Pare i hem sentit com a fills, ens disposem a seguir en el camí d'un compromís, conscients que hem d'oferir una resposta com a matrimonis cristians en aquest món i en l'Església.

Viure la misericòrdia amb alegria, que és el lema d'aquest any, ens convida a eliminar aquest caire una mica paternalista que a vegades té la pròpia paraula "misericòrdia" quan la referim més aviat a apropar-nos a l'altre des de la pròpia posició. Si hem experimentat nosaltres mateixos aquesta compassió de Déu i ens ha suposat l'alegria de sentir-nos estimats, podrem apropar-nos als altres i sentir amb i com l'altre, des de l'alegria profunda que ens donen la fe i l'Evangeli. Els dos objectius proposats per aquest any, "servir a l'estil de Jesús" i "personalitzar la comunicació", insisteixen en aquesta necessitat que la nostra missió surti de nosaltres mateixos i vagi a l'encontre de l'altre.

En aquest any en què, juntament amb tota l'Església, anem a fer un recorregut per la misericòrdia de Déu, caldrà parar atenció als "indicadors" que s'inclouen a cada capítol en forma de textos independents, que se'ns ofereixen per aturar-nos i aprofitar la gràcia que transmeten, i que ens expliquen propostes concretes. Seran com "punts d'avituallament" que actualitzaran la gràcia, el perdó i la misericòrdia.

Per tot això, aquests tema d'estudi no pretén ser una disquisició intel·lectual sobre la misericòrdia, ja que som conscients que durant aquest curs hi haurà moltes trobades, xerrades, publicacions... que ens podran ajudar. Fins i tot intentarem anar oferint alguns materials complementaris al web i a les xarxes socials, recordant que tots aquests materials es podran compartir. Més aviat pretén ser un

senzill full de ruta per a concretar, des de l'espiritualitat conjugal i les eines pròpies del nostre moviment, l'any de gràcia al que se'ns ha convidat.

TEMA	EIX CENTRAL	COMPROMÍS	PROPOSTES DE LA BUTLLA
			<i>Obres de misericòrdia</i>
I- El Déu de la misericòrdia	Déu és misericòrdia	Els punts d'esforç com a possibilitat de créixer en la misericòrdia	
			<i>Logo de la misericòrdia</i>
II- Hem experimentat la misericòrdia	Reconèixer en el nostre matrimoni i família l'experiència de la misericòrdia de Déu.	Revisar la nostra participació en el sagrament de la reconciliació, lloc privilegiat d'encontre amb la misericòrdia de Déu	
			<i>Obertura de la Porta Santa</i>
III- "Ves tu ara i fes el mateix"	Perquè hem experimentat la misericòrdia, som misericordiosos.	Acollir el perdó com un do i atorgar-lo amb la mateixa gratuïtat amb que l'hem rebut	
			<i>Pregària de la misericòrdia</i>
IV- Una comunitat misericordiosa	La comunitat està cridada a ser font i culminació de la misericòrdia.	Revisar i concretar la dimensió misericordiosa dins el nostre equip, sector, regió, superregió i moviment.	

TEMA	EIX CENTRAL	COMPROMÍS	PROPOSTES DE LA BUTLLA
			<i>Enviament dels Missioners de la misericòrdia</i>
V- L'espiritualitat conjugal, font de misericòrdia	Reconèixer i agrair el carisma i missió pròpia dels Equips de la Mare de Déu	Animar, revisar i concretar la responsabilitat i el compromís en el moviment i des d'aquest, a tota l'Església	
			<i>24 hores amb el Senyor</i>
VI- Testimonis de la misericòrdia	Reconèixer que estem cridats a ser testimonis de l'amor de Déu als nostres ambients.	Posar mitjans concrets per tal d'estar més atents a aquesta dimensió important de la nostra fe	
VII- La misericòrdia viscuda a les perifèries	Reconèixer que el millor testimoni de vida és el servei i el servei als més necessitats.	Examinar la nostra capacitat per posar-nos al servei dels altres, a nivell conjugal, familiar i d'equip.	
			<i>Peregrinació Jubilar</i>
VIII- Missioners de la misericòrdia.	Reconèixer i concretar la missió a la qual hem estat cridats.	Assenyalar, reconèixer i superar les excuses que de vegades posem per a no assumir la missió.	
IX- Reunió Balanç			

I. LES OBRES DE MISERICÒRDIA

“És el meu gran desig que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà una forma de desvetllar la nostra consciència, sovint ensopida davant el drama de la pobresa, i endinsar-nos encara una mica més al cor de l’Evangeli, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia per a que puguem adonar-nos si vivim o no com deixebles seus”. (MV15)

D’acord amb el Catecisme de l’Església Catòlica les obres de misericòrdia són 14, dividides en 7 corporals i 7 espirituals. Les recordem per a que puguin servir d’inspiració per a possibles Regles de Vida al llarg del curs o, simplement, per pregar per la gràcia necessària per a dur-les a la pràctica:

Obres de misericòrdia corporals:

1. Alimentar el famolenc
2. Donar de beure a l’assedegat
3. Donar allotjament al necessitat
4. Vestir al que està nu
5. Visitar al malalt
6. Socórrer als empresonats
7. Enterrar als morts

Obres de misericòrdia espirituals:

1. Ensenyar al que no sap
2. Donar consell al qui ho necessita
3. Corregir al que està en un error
4. Perdonar les injúries
5. Consolar al qui està trist

6. Patir amb paciència els defectes dels altres
7. Pregar a Déu pels vius i pels morts

PRIMERA REUNIÓ: EL DÉU DE LA MISERICÒRDIA.

1. Itinerari i objectius.

- Remarcar que la misericòrdia és l'essència de Déu.
- Plantejar la concreció dels punts d'esforç per poder viure la misericòrdia. Cridats a viure la misericòrdia de Déu del que som imatge.
- Buscar el veritable rostre de Déu.

2. Paraula de Déu.

I digué encara:

Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:

-Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners a un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué:

-Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

-Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats:

-De pressa, porteu el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

-El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

-Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

-Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.(Lc 15,11-32)

Comentari:

Moltes vegades hem orat, meditat i compartit aquesta lectura que acostumem a nomenar la "paràbola del fill pròdig", però avui us convidem a meditar-la només des del punt de vista del pare, convertint-la en la "paràbola del pare misericordiós". Les anades i vingudes del fill petit i l'enuig del gran, no poden eclipsar l'actitud del pare que comença entregant la seva herència als seus dos fills, "els va repartir els béns". Els va deixar llibertat perquè fessin el que volguessin amb la seva fortuna i el petit va marxar de casa i ho va dilapidar tot. El pare l'esperava cada dia i sortia al camp per veure si tornava. El pare surt a l'encontre d'aquest fill que torna enfonsat després de malgastar la seva vida, i surt a l'encontre també del gran, que li recrimina el perdó pel germà; és un fill que no vol participar de l'alegria de la festa

del perdó. Déu és el pare que no només et perdona sinó que restitueix la teva dignitat de persona. En qualsevol situació, és un pare que surt al teu encontre.

3. Textos.

a. Presentació

Comencem aquest itinerari per la misericòrdia, que experimentem especialment en la vocació conjugal, familiar i sacerdotal que Déu ens ha regalat als membres del nostre moviment.

No es tracta tant “d’educar en el valor de la misericòrdia” sinó de trobar-nos a fons i en veritat amb qui és la misericòrdia, el mateix Déu. D’aquesta manera el nostre camí aquest any parteix de conèixer més profundament la seva font, que és el mateix ésser del Déu que s’ha revelat misericordiosament en el seu fill Jesús. Només a partir d’aquest encontre podrem plantejar-nos viure amb alegria l’Evangeli.

b. Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium.

La salvació que Déu ens ofereix és obra de la seva misericòrdia. No hi ha accions humanes per més bones que siguin, que ens facin merèixer un do tan gran. Déu, per pura gràcia, ens atreu per unir-nos a Ell. Ell envia el seu Esperit als nostres cors per fer-nos els seus fills, per transformar-nos i per tornar-nos capaços de respondre amb la nostra vida a aquest amor. L'Església és enviada per Jesucrist com a sagrament de la salvació oferta per Déu. Ella, a través de les seves accions evangelitzadores, col·labora com a instrument de la gràcia divina que actua incessantment més enllà de tota possible supervisió. Bé ho expressava Benet XVI en obrir les reflexions del Sínode: “És important saber que la primera paraula, la iniciativa veritable, l’activitat veritable ve de Déu i només si entrem en aquesta iniciativa divina, només si implorem aquesta iniciativa divina, podrem també ser -amb Ell i en Ell- evangelitzadors”. El principi de la primacia de la gràcia ha de ser un far que il·lumini permanentment les nostres reflexions sobre l’evangelització. (EG 112)

c. **Bula Misericordiae Vultus.**

Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat. (MV2)

És propi de Déu usar misericòrdia i especialment en això es manifesta la seva omnipotència». Les paraules de Sant Tomàs d'Aquino mostren com la misericòrdia divina no és de cap manera un signe de debilitat, sinó més aviat la qualitat de l'omnipotència de Déu. És per això que la litúrgia, en una de les col·lectes més antigues, convida a pregar dient: "Oh Déu que mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com en la misericòrdia i el perdó". Déu serà sempre per a la humanitat com Aquell que és present, pròxim, provident, sant i misericordiós. (MV6)

En les paràboles dedicades a la misericòrdia, Jesús revela la natura de Déu com la d'un Pare que mai no es dóna per vençut fins que no hagi dissolt el pecat i superat el rebuig amb la compassió i la misericòrdia. Coneixem aquestes paràboles; tres en particular: la de l'ovella esgarriada i de la moneda perduda, i la del pare i els dos fills (Lc 15,1-32). En aquestes paràboles, Déu és presentat sempre ple d'alegria, sobretot quan perdona. Hi trobem el nucli de l'Evangeli i de la nostra fe, perquè la misericòrdia és presentada com la força que tot ho venç, que omple d'amor el cor i que consola amb el perdó. (MV9).

d. **Text del Pare Caffarel: L'oració del pecador**

Tret del llibre *En presència de Déu, cent cartes sobre l'oració*, PPC, 2015. Algunes d'aquestes cartes sobre l'oració van anar apareixent en la publicació que el Pare Caffarel va dirigir, anomenada "Quaderns sobre l'oració", i van ser recopilades en un volum posterior que ha estat recentment traduït i editat. (HENRI CAFFAREL. *Cent cartes sobre la pregària*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, col El gra de blat 13, 1984. Pàg. 49).

(...) Hauria de fer referència més sovint a l'extraordinària pàgina de Lluç que és la paràbola del fill pròdig. Torturat per la gana, el fill es diu un dia :

-Tornaré a la casa del meu pare.

I el pare, que un dia darrera l'altre s'acostava al lloc des d'on s'albirava el camí, el veu des de lluny, corre al seu encontre, es tira al seu coll i el besa amb tendresa.

Això és l'oració: el moment privilegiat de prendre consciència de la nostra misèria i girar- li l'esquena per tornar a Déu: el lloc de trobada entre el pare i el fill: l'abraçada que uneix la misericòrdia amb la pobresa; la festa alegre del retrobament.

Entén- ho bé; el fill no es purifica ni es santifica prèviament i va a trobar-se amb el seu pare. Al contrari, s'acosta impur, vestit amb robes brutes, i el perdó del pare el purifica, el transforma, el revesteix amb una capa de festa.

Parlem sense imatges: La purificació i la santificació del pecador no és cosa de l'home, sinó obra de Déu. Oh Déu crea en mi un cor pur! Do de Déu, do gratuït que l'home no sabia merèixer, que li concedeix si creu, si s'atreveix a creure. I això és el que és gran als ulls del Senyor, que l'home tingui una idea tan elevada de Déu, que no dubti en creure en la seva misericòrdia. I això és el que és tan greu als ulls de Déu: que el fill gran s'escandalitzi d'aquesta misericòrdia, i no hi vegi res més que una manca de dignitat, un insult a la justícia.

La raça de fariseus mai aconseguirà comprendre. Per a ella és l'home qui se santifica ell mateix pels seus esforços, per les seves gestes morals i seguidament es presenta davant Déu, sentint-se aleshores digne de tractar amb ell amb familiaritat. En canvi, en l'assemblea dels sants, hi ha més alegria per un pecador que es penedeix que per noranta -nou justos que no tenen necessitat de penedir-se. Aquesta assemblea es meravella de l'espectacle de la misericòrdia que irradia el cor de Déu cada vegada que es presenta davant d'Ell un pecador que s'atreveix a creure en aquesta "bogeria de Déu".

Presentar la teva misèria perquè la misericòrdia la transformi, aquesta és l'oració del pecador, la nostra, la de tots, perquè si algú pretén no ser pecador és un mentider afirma Sant Joan.

4. Per a la reunió d'equip.

a. Acollida

b. Posada en comú

L'any de la misericòrdia ens pot ajudar a revisar i purificar la imatge del rostre de Déu que cadascú té. És normal que a més a més del caràcter i l'educació rebuda, l'experiència concreta que cadascú ha viscut i està vivint configura un rostre de Déu a vegades més proper i misericordiós, a vegades més dur, a vegades més llunyà... En aquesta primera posada en comú, podrem compartir el rostre concret de Déu que l'experiència d'aquest mes ha pogut despertar en nosaltres.

c. Pregària.

- Monició: En proclamar la paràbola del “fill pròdig”, podem imaginar la mirada egoista i altiva del fill petit en demanar l'herència i sortir de casa i la mirada jutjadora i dura del fill gran quan va veure com el seu pare acollia a qui havia viscut com un llibertí. Cada mirada suposa una manera d'entendre la relació amb l'altre, unes expectatives, en definitiva un rostre. En tornar a proclamar el text, se'ns convida a experimentar els sentiments del pare davant de cada mirada.

- Lectura del text bíblic del tema (Lc 15, 11- 31)

- Reflexió.

Cadascú tenim la vivència, tal com hem compartit ja en la posada en comú, d'haver anat descobrint maneres diferents del rostre de Déu. Segurament haurem pogut reconèixer aquelles idees, experiències, dubtes, posicionaments... que desfiguren aquest rostre i ens fan mirar Déu com els fills de la paràbola. Amb el Salm 27 diem al Senyor: *“Escolto en el meu cor”*: «Busqueu el meu rostre». *El teu rostre buscaré Senyor*”.

En aquest moment d'oració demanem en comunitat aquesta capacitat per netejar la imatge de Déu, per experimentar el seu rostre misericordiós i el que la lectura de la Paraula de Déu hagi suscitat en els nostres cors.

Ajuda'm Senyor a mirar-te com....

Et dono gràcies Senyor perquè m'has mirat...

Et lloo Senyor per...

d. Participació.

En començar aquest curs dedicat a viure en clau de misericòrdia la vida i missió encomanada seria important reflexionar durant el mes i compartir amb l'equip la manera com els punts d'esforç poden ajudar-nos aquest any Sant de la Misericòrdia. Com exemple proposem:

- L' escolta assídua de la Paraula de Déu ens posarà en contacte amb la font de la Misericòrdia i aquesta paraula que és viva i vivificant és la que podrà transformar els nostres cors. Durant aquest mes, podem triar una frase de l'Evangelí i repetir-la diàriament.
- Reservar cada dia algun temps per a una veritable trobada amb el Senyor i trobar-se junts marit i muller en una oració conjugal i si és possible, familiar, serà indispensable perquè la misericòrdia no sigui un valor per abastar, sinó una presència per experimentar. Podem tornar a llegir junts la paràbola del fill pròdig, però també algunes de les altres que s'esmenten, l'ovella perduda o la moneda extraviada.
- Posar tots els mitjans per a dedicar cada mes el temps que sigui necessari per a un veritable diàleg conjugal sota la mirada de Déu, això, permetrà que sigui la misericòrdia l'eix de la nostra relació i ens ajudi a viure-la en matrimoni i família. Podem recordar especialment mirades, gestos, comportaments de misericòrdia que el nostre cònjuge ha tingut amb nosaltres i donar gràcies.
- La invitació a viure d'una manera especial les obres de misericòrdia com se'ns convida en l'inici, pot ser viscuda en relació amb la regla de vida. Podem començar per escollir-ne una i veure com treballar-la durant el mes.
- Deixar que Déu participi en la planificació dels nostres projectes personals, conjugals i familiars exigeix posar-se cada any davant el Senyor un temps més llarg. A més del retir, que ens podrà ajudar a revisar com estem vivint la nostra missió, la peregrinació serà un mitja molt útil per a viure aquest objectiu.

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- Què és realment la misericòrdia per a nosaltres: una debilitat, un valor a assolir, una experiència, una medalla...?
- En la nostra vida cristiana, experimentem que primer és la misericòrdia i en conseqüència es dona la nostra conversió? o seguim creient que som nosaltres els qui donem el pas de la conversió i que després Déu ens acull? Què experimentem primer, el nostre amor envers Déu o l'amor de Déu cap a nosaltres?
- Comentar què ens suggereix i com vivim la frase "no hi ha accions humanes, per bones que siguin, que ens facin merèixer un do tan gran com és el de la misericòrdia".
- Per a Déu, el perdó no és un començar de cap i de nou, és sempre ocasió de celebració i festa. Ho vivim així nosaltres?

f. Magnificat.

5. Per a la pròxima reunió.

En el proper tema se'ns convida a reconèixer que aquest Déu misericordiós s'encarna en la nostra vida concreta, en la nostra història personal, conjugal i familiar. Se'ns convidarà a recordar el pas de Déu per la nostra vida, la seva presència constant i a revisar el sagrament de la reconciliació com a un moment privilegiat de la nostra trobada amb Ell.

II. LOGO DE LA MISERICÒRDIA

El logo -obra del jesuïta Marko I. Rupnik- es presenta com un petit compendi teològic de la misericòrdia. Mostra, efectivament, al Fill que carrega sobre les seves espatlles a l'home extraviat, i recupera així una imatge molt apreciada a l'Església antiga, perquè indicava l'amor de Crist que du a terme el misteri de la seva encarnació amb la redempció. El dibuix s'ha realitzat de manera que en destaquï el Bon Pastor que toca en profunditat la carn de l'home i que ho fa amb un amor capaç del canviar-li la vida. A més, és inevitable notar un detall particular: el Bon Pastor amb extrema misericòrdia carrega sobre seu la humanitat, però els seus ulls es confonen amb els de l'home. Crist veu amb l'ull d'Adam i aquest ho fa amb l'ull de Crist. Així, cada home descobreix en Crist, nou Adam, la pròpia humanitat i el futur que l'espera, contemplant en la seva mirada l'amor del Pare.

L'escena es col·loca dins de la màndorla o ametlla mística, que és també una figura important a la iconografia antiga i medieval, perquè evoca la copresència de les dues natures, la divina i la humana, en Crist. Els tres ovals concèntrics, de color progressivament més clar cap a fora, suggereixen el moviment de Crist que treu l'home fora de la nit del pecat i de la mort. D'altra banda, la profunditat del color més fosc suggereix també el caràcter inescrutable de l'amor del Pare que ho perdona tot.

SEGONA REUNIÓ: HEM EXPERIMENTAT LA MISERICÒRDIA.

1. Itinerari i objectius.

- Reconèixer al nostre matrimoni i família l'experiència de la misericòrdia de Déu.
- Fer memòria concreta de la nostra història de Salvació.
- Reconèixer la compassió del Senyor davant les necessitats de l'home.
- Revisar la nostra participació al sagrament de la reconciliació, lloc privilegiat de trobada amb la misericòrdia de Déu.

2. Paraula de Déu.

Llavors Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

-Sento una gran compassió per aquesta gent, perquè ja fa tres dies que no es mouen d'aquí amb mi i no tenen res per a menjar. I no vull que se'n vagin dejuns, no fos cas que defallissin pel camí.

Els deixebles li diuen:

-D'on traurem en despoblat el pa que cal per a alimentar tanta gent?

-Jesús els pregunta: "Quants pans teniu?"

Ells li responen:

-Set, i uns quants peixos

Llavors Jesús va manar que la gent s'assegués a terra, prengué els set pans i els peixos, digué l'acció de gràcies, els partí, en donava als deixebles, i els deixebles en donaven a la gent. Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren set paneres. Els qui n'havien menjat eren quatre mil homes, a més de les dones i les criatures. Després d'acomiar la gent, Jesús va pujar a la barca i se n'anà al territori de Magadan. (Mt 15, 32-39)

Comentari

En meditar aquesta Paraula se'ns convida a sentir-nos part d'aquesta munió de gent. Déu escolta el clamor del seu poble, veu el sofriment dels seus fills i no passa de llarg davant les seves dificultats.

Sens dubte, aquesta és l'experiència que hem viscut molts de nosaltres, quan en moments de dificultat han aparegut mitjancers que caminant al nostre costat han donat respostes clares a moments difícils. Podríem dir: ens sentim defallir pel cansament, vam veure com el mestre ens mirava amb compassió i com va demanar als seus apòstols que fessin alguna cosa, ells es van apropar a nosaltres, ens van congrega, ens van asseure a tots junts sense classes i sense rangs i, sense saber com, ens van donar de menjar.

Sentir-se estimat en gratitud i acceptar la misericòrdia que ve de Déu és la possibilitat de poder ser, a imatge seva, misericordiosos.

3. Textos.

a. Presentació

Quan el Papa Francesc ens convida a no viure en una clau auto referencial, comença animant-nos a viure la primacia de l'amor de Déu, l'experiència del Déu que pren la iniciativa (que "primereja" com al Papa Francesc li agrada dir). Ja el Papa Benet XVI en la seva primera encíclica ens havia assenyalat que "No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva" (Deus Caritas Est 1)

Aquesta és l'experiència que aquest tema vol ajudar-nos a recordar i a objectivar, Déu misericordiós ha sortit al nostre encontre i és només aquest encontre misericordiós el que pot transformar la nostra vida com ha fet amb la vida de tants sants de totes les èpoques.

Els tres textos que a continuació us proposem intenten ajudar a reconèixer aquella experiència a la nostra vida:

b. Exhortació apostòlica Evangelii Gaudium.

L'alegria de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. (EG 1). El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparadora oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i avar, de la recerca malaltissa de plaers superficials. (EG 2). Convido cada cristià, en qualsevol lloc i situació, a que es trobi, a renovar ara mateix el seu encontre personal amb Jesucrist o, al menys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell. Al qui arrisca, el Senyor no el defrauda, i quan algú dóna un petit pas cap a Jesús, descobreix que Ell ja esperava la seva arribada amb els braços oberts. (EG 3).

Hi ha cristians, quina opció sembla ser la d'una Quaresma sense Pasqua. Però reconec que l'alegria no es viu de la mateixa manera a totes les etapes i circumstàncies de la vida, a vegades molt dures. S'adapta i es transforma, i sempre roman, al menys, com un brot de llum que neix de la certesa personal de ser infinitament estimat, més enllà de tot. Compréc les persones que tendeixen a la tristesa per les greus dificultats que han de patir, però poc a poc s'ha de permetre que l'alegria de la fe comenci a despertar-se, com una secreta però ferma confiança, encara que enmig de les pitjors angoixes. (EG 6).

c. Butlla Misericordiae Vultus.

Amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat. La missió que Jesús ha rebut del Pare ha estat la de donar a conèixer el misteri de l'amor diví en plenitud. "Déu és amor" (1 Jn 4,8.16), afirma per primera i única vegada en tota la Sagrada Escripura l'evangelista Joan. Aquest amor s'ha fet ara visible i tangible en tota la vida de Jesús. La seva persona no és altra cosa sinó amor. Un amor que es dóna gratuïtament. Les seves relacions amb les persones que se li apropen deixen veure alguna cosa única i irrepètible. Els signes que realitza, sobretot cap els pecadors, cap a les persones pobres, excloses, malaltes i sofrents porten amb ells el distintiu de la misericòrdia. En Ell tot parla de misericòrdia. Res en Ell és mancat de compassió.

Jesús, davant la munió de persones que el seguien i veient que estaven cansades i esgotades, perdudes i sense guia, va sentir des de la profunditat del seu cor una intensa compassió per elles (Mt 9,36). A causa d'aquest amor compassiu va curar els malalts que li presentaven (Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la gana de grans gentades (Mt 15,37). El que movia a Jesús en totes les circumstàncies era la misericòrdia, amb la que llegia el cor dels interlocutors i responia a les seves necessitats més reals. Quan va trobar la vídua de Naín, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir una gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes i li va retornar el seu fill, ressuscitant-lo de la mort (Lc 7,15). Després d'haver alliberat l'endimoniat de Gerasa, li va confiar aquesta missió: "Vés a casa teva, amb els teus, i anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu". (Mc 5,19). També la vocació de Mateu es col·loca en l'horitzó de la misericòrdia. Passant pel davant del banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vencent la resistència de la resta de deixebles, l'escull a ell, el pecador i públicà, per a ser un dels Dotze. Sant Beda el Venerable, comentant aquesta escena de l'Evangelí, va escriure que Jesús va mirar Mateu amb amor misericordiós i el va escollir: "miserando atque eligendo". Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema. (MV 8).

Jesús demana també perdonar i donar. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers en haver-lo rebut de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu dispensa sobre nosaltres la seva benevolència amb magnanimitat. (MV14).

Moltes persones estan tornant a apropar-se al sagrament de la Reconciliació i entre elles molts joves, que en aquesta experiència, solen retrobar el camí per tornar al Senyor, viure un moment d'intensa oració i redescobrir el sentit de la pròpia vida. De nou posem en el centre el sagrament de la Reconciliació, perquè ens permet experimentar en pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior. (MV 17).

d. Text del Pare Caffarel: *Seduïts per Déu*

Un sant no és com molts s'imaginen, una espècie de campió que realitza proeses de virtut, que supera "rècords" espirituals. És, sobre tot, un home seduït per Déu. I que lliura a Déu la seva vida sencera.

Així era ja pels Sants de l'Antic Testament. Un d'ells, Jeremies, ho expressa amb paraules inigualables:

Senyor, m'has seduït i m'he deixat seduir;

Has volgut forçar-me i te n'has sortit.

He estat la riota de tothom, tot el dia es burlen de mi.

Sempre que parlo, haig de cridar i anunciar: «Violència, destrucció!»

M'has adreçat la teva paraula, i tot el dia m'insulten i m'ultratgen.

Si em dic: «No hi pensaré més, no anunciaré la paraula en el seu nom» llavors ella es torna dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos. He provat d'apagar-lo i no he pogut.

Com als profetes, també sedueix els apòstols. Si contemplem a Joan i a Jaume (Mt 4, 18-20): Un bonic dia de primavera, a la vora del llac Tiberíades, els dos joves estan rentant les xarxes en companyia del seu pare Zebedeu. Potser canten. Potser cants d'amor. Passa un home jove, encara. S'apropa. I la seva veu ha de tenir una extraordinària seducció perquè és suficient una crida per a que, tot seguit, Jaume i Joan deixin el seu pare i les xarxes i el segueixin, amb l'àgil pas d'adolescents alegres. No tenen ni idea de l'aventura en que s'embarquen. De fet, acaba de decidir el seu destí. S'han jugat tota la vida per unes paraules de Crist. També ells han estat seduïts, també ells s'han lliurat.

Uns anys després, li tocarà el torn a Pau. Cada pàgina de les seves Cartes destil·la el seu amor apassionat per Aquell que en noble lluita el va conquerir. Un dia, en efecte, se li va aparèixer Crist (1 Cor 15, 8), ell el va veure (1 Cor 9, 1). Des d'aquell moment la seva vida es transformarà radicalment. “ Però aquestes coses que per a mi eren guanys, pel Crist les he considerades pèrdues. Més encara, tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per Ell m'he avingut a perdre-ho tot i a considerar-ho escòria, a canvi de guanyar-lo a Ell i de viure unit a Ell; no tinc, doncs, una justícia pròpia, la que prové de la Llei, sinó que tinc la justícia que se'ns dóna per la fe en Crist, la que prové de Déu i es fonamenta en aquesta fe”. (Fil 3, 7-9). Poc l'interessa que el món l'estimi: “Què us sembla: em vull guanyar el favor dels homes, o el favor de Déu? Direu que busco de plaure els homes? Si encara busqués de plaure els homes, ja no seria servent de Crist”. (Gal 1, 10)

(...) “No hi ha dos tipus d’homes: uns cridats, com Joan o Pau, a lliurar-se a Déu sense reserves, i els altres a estimar amb moderació.

No hi ha doncs dues santedats, en les que en una d’elles no es dona el do total. El matrimoni seria una trampa que s’hauria d’evitar, si no fos un mitjà per accedir a la perfecció de l’amor de Déu.

Vosaltres esteu cridats a la santedat. I és, en i pel matrimoni, com heu de tendir a ella”.

4. Per a la reunió d’equip.

a. Acollida.

b. Posada en comú

Aquest és un moment privilegiat per a compartir la nostra vida amb l’equip. *“És un moment durant el qual les parelles posen en comú les seves preocupacions de la vida quotidiana, els seus compromisos apostòlics, les seves alegries, les seves esperances.”* (Guia dels EMD)

Més enllà de la posada en comú dels temes que cada matrimoni vulgui compartir us convidem a posar en comú, segons els textos estudiats:

- En quins moments d’aquest mes hem experimentat al nostre matrimoni i a la nostra família la misericòrdia de Deu?
- Quan ens hem considerat “seduïts per Déu”? De ser així, quines circumstàncies han ajudat a que això passi?
- Ens han portat aquestes experiències a viure la nostra fe amb alegria?

c. Pregària

- Monició: L'ésser misericordiós de Déu es concreta en una manera d'actuar precisa, seria injust no reconèixer com en infinitat de situacions, fins i tot en els moments més difícils, hem pogut donar-nos compte de la misericòrdia de Déu que no ha estat indiferent davant la nostra situació.
- Lectura del text bíblic anterior (Mt 15, 32-39)
- Reflexió.

Després de fer un moment de silenci per a l'oració personal i donar un temps per a compartir el que aquesta Paraula ens diu, us convidem a realitzar una lletania de la misericòrdia des del Salm 136. És l'oració d'un poble que reconeix com el Déu de la misericòrdia s'ha manifestat a la seva història. Començarem amb el Salm i després cadascú pot anar afegint la seva experiència personal.

Doneu gràcies al Senyor perquè és bo: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Doneu gràcies al Déu dels deus: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Doneu gràcies al Senyor dels senyors: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Només Ell va fer grans meravelles: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell va crear sàviament els cels: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell va fermar sobre les aigües la terra: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell va fer grans astres: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell ens va cridar a la fe: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell ens va concedir la vocació matrimonial: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell ens va reunir com equip: perquè és eterna la seva misericòrdia.

Ell...

d. Participació

- El Papa ens convida a una trobada personal amb Jesús. L'oració ens està ajudant a renovar aquest encontre de tu a tu, ens deixem trobar per Ell?

- Quin punt d'esforç vivim com una llosa pesada? Per què? Podem canviar quelcom?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- Revisant la teva història, creus que la misericòrdia ha estat important a la teva vida? Per què?
- És el sagrament de la reconciliació el lloc privilegiat de trobada amb la misericòrdia de Déu? Per què?
- Creus que té alguna cosa a veure la manca d'experiència de la misericòrdia de Déu amb la sensació que la crida a la santedat és per a "altres"? Compartir sobre la frase del Pare Caffarel: "No hi ha dos tipus d'homes, uns cridats com Joan i Pau a lliurar-se a Déu sense reserves i els altres a estimar amb moderació".

f. Magnificat

5. Per a la propera reunió.

En el primer i segon tema hem pogut reflexionar i concretar el que significava la misericòrdia de Déu a la nostra vida. Aquest és l'únic punt de partida per poder sentir la necessitat i viure la possibilitat de ser misericordiosos.

El proper mes de desembre serà especialment important perquè s'obrirà la Porta Santa i amb això donarà inici a "l'Any de la Misericòrdia". Se'ns convida a viure aquesta experiència fonamental que, partint de sentir la misericòrdia de Déu a la nostra vida, ens anima a practicar-la.

III. OBERTURA DE LA PORTA SANTA

L'Any Sant s'obrirà el 8 de desembre del 2015, solemnitat de la Immaculada Concepció. Aquesta festa litúrgica indica la manera d'obrar de Déu des del principi dels temps. Després del pecat d'Adam i Eva, Déu no va voler deixar la humanitat sola i a mercè del mal. Per això, pensant-hi, volgué a Maria santa i immaculada en l'amor (cfr Ef 1,4), per tal que fos la Mare del Redemptor de l'home. Davant la gravetat del pecat, Déu respongué amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qualsevol pecat i ningú podrà limitar l'amor de Déu que perdona. En la festa de la Immaculada Concepció tindrà l'alegria d'obrir la Porta Santa. En aquesta ocasió serà una Porta de la Misericòrdia, a través de la qual qualsevol que entri podrà experimentar l'amor de Déu que consola, perdona i ofereix esperança.

El diumenge següent, III d'Advent, s'obrirà la Porta Santa a la Catedral de Roma, la Basílica de San Giovanni in Laterano. Successivament s'obrirà la Porta Santa a les altres Basíliques Papals. Pel mateix diumenge estableixo que a cada Església particular, a la Catedral que és l'Església Mare per a tots els fidels, o a la Concatedral o en una església de significat especial s'obri per tot l'Any Sant una mateixa Porta de la Misericòrdia. A criteri de l'Ordinari, podrà ser oberta també als Santuaris, fita de tants pelegrins que en aquests llocs sants sovint senten el cor tocat per la gràcia i que hi troben el camí de la conversió. Cada Església particular, doncs, estarà directament compromesa a viure aquest Any Sant com un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual. El Jubileu, per tant, serà celebrat a Roma així com a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església." (MV3)

TERCERA REUNIÓ: “VÉS TU ARA I FES EL MATEIX”.

1. Itinerari i objectius.

- Descobrir, com el nostre ser cristians és conseqüència de l'experiència de la misericòrdia de Déu en les nostres vides.
- Assumir la necessitat d'acollir el perdó, no com una humiliació, ni com una exigència, sinó com un do de Déu i dels germans.
- Reconèixer els moments en què vivim la nostra fe com una resposta i no com una exigència ètica.

2. Paraula de Déu.

Aleshores Pere li digué: “Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Fins a set vegades?” Jesús li diu: “No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set . Per això al Regne del cel li passa com a un rei que va voler demanar comptes als seus oficials. Havent començat a passar-los, li’n dugueren un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, el senyor va manar que fos venut ell, amb la seva dona, els seus fills i tot el que tenia, per satisfer el deute. Llavors l’oficial, va llançar-se-li als peus i, prosternat, li deia: “Tingueu paciència amb mi, i tot us ho pagaré”. El senyor, compadit d’aquell oficial, el va deixar anar i li va perdonar el deute. En sortir aquell oficial, va trobar un dels seus col·legues que li devia cent denaris i, agafant-lo, l’escanyava dient: “Paga tot el que deus”. Aleshores se li llançà als peus el seu col·lega, i li pregava: “Tingues paciència amb mi, i t’ho pagaré”. Però ell no ho va voler i va ficar-lo a la presó fins que pagués el que devia. Veient llavors els seus col·legues el que havia succeït, es van indignar molt i anaren a contar al seu senyor el que havia passat. Aleshores el seu senyor el va cridar i li digué: “Oficial pervers, t’he perdonat tot aquell deute perquè m’ho has demanat; no t’havies de compadir tu del teu col·lega, com jo m’havia compadit de tu?” I, indignat el seu senyor el va posar a les mans dels botxins fins que pagués tot el que devia. Així us tractarà també el meu Pare celestial, si cada un de vosaltres no perdona de tot cor el seu germà. (Mt 18, 21-35)

Comentari

Quan recordem la nostra història, no podem deixar de reconèixer que són molts els moments en què hem pogut experimentar que se'ns perdonava de tot cor. Quantes vegades el nostre cònjuge ens ha perdonat per actuacions que no han estat correctes! Quants cops hem rebut de Déu el perdó dels nostres pecats! Quants cops l'Equip ens ha perdonat la nostra deixadesa, la inconstància, la superficialitat! Quants exemples de com hem experimentat que se'ns estimava i se'ns perdonava amb sinceritat i gratuïtat!

La Psicologia afirma que tan sols les persones que reconeixen agraïdes el que reben, són capaces d'encarar les grans dificultats de la vida com a oportunitat per créixer. Reconèixer que hem estat beneïts, estimats, perdonats...i agrair-ho, no com quelcom que ens era degut, sinó com un do gratuït i immerescut, ens porta a poder viure en clau de misericòrdia.

3. Textos.

a. Presentació

Està clar que les exigències que apareixen a l'hora de concretar la nostra fe en el dia a dia de la vida, no poden basar-se en una imposició, ni en un intent de quedar bé, ans al contrari, han d'estar animades per una experiència prèvia de la misericòrdia, que viscuda així, se sustenta en una alegria especial que tan sols Jesucrist pot donar.

Aquest curs se'ns planteja un objectiu general : “servir a l'estil de Jesús”. Amb Jesús com a guia, intentarem aprendre a viure com Ell, conscients de la nostra debilitat i reconeixent que necessitem el seu Esperit, però segurs que amb Ell anirem a l'encontre dels altres.

Els textos que es proposen a continuació marquen diferents maneres de viure aquestes exigències.

b. Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium.

“La joia de l’Evangeli és aquesta que res ni ningú no ens podrà prendre” (Jn 16,22). Els mals del nostre món –i els de l’Església– no haurien de ser excuses per a reduir el nostre lliurament i el nostre fervor. Mirem-los com a desafiaments per a créixer. A més, la mirada creient és capaç de reconèixer la llum que sempre aboca l’Esperit Sant enmig de la fosca, sense oblidar que “allà on abunda el pecat sobreabundà la gràcia” (Rm 5,20). (EG 84)

Ningú no pot emprendre una lluita si d’antuvi no confia plenament en el seu triomf. El qui comença sense confiar ja ha perdut per endavant la meitat de la batalla i enterra els seus propis talents. Si bé amb la dolorosa consciència de les pròpies fragilitats, cal tirar endavant sense declarar-se vençuts, i recordar el que el Senyor va dir a Sant Pau: “En tens prou amb la meva gràcia, perquè la meva força es manifesta en la feblesa” (Co 12,9). El triomf cristià és sempre una creu, però una creu que al mateix temps és bandera de victòria, que es duu amb una tendresa combativa davant els embats del mal. (EG 85)

(...) així com alguns voldrien un Crist purament espiritual, sense carn i sense creu, també es pretenen relacions interpersonals només vehiculades per aparells sofisticats, per pantalles i sistemes que es puguin encendre i apagar a voluntat. Mentrestant, l’Evangeli ens invita sempre a córrer el risc del trobament amb el rostre de l’altre, amb la seva presència física que interpel·la, amb el seu dolor i les seves reclamacions, amb la seva joia que s’encomana en un constant cos a cos. (EG 88)

Fa falta ajudar a reconèixer que l’únic camí consisteix a aprendre a trobar-se amb els altres amb l’actitud adequada, que és valorar-los i acceptar-los com a companys de camí, sense resistències internes. Més encara, es tracta d’aprendre a descobrir Jesús en el rostre dels altres, en la seva veu, en les seves reclamacions. També és aprendre a sofrir en una abraçada amb Jesús crucificat quan rebem agressions injustes o ingrituds, sense cansar-nos mai d’optar per la fraternitat. (EG 91)

c. Butlla Misericordiae Vultus

Provocat per la pregunta de Pere sobre quantes vegades era necessari perdonar, Jesús respon. “No et dic fins a set , sinó fins a setanta vegades set” (Mt 18,22) i explicà la paràbola del servent despietat. (MV9)

La misericòrdia és el pilar que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb què es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoniatge envers el món no pot estar privat de misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu. L'Església "viu un desig inesgotable d'oferir misericòrdia". Potser per molt temps ens hem oblidat d'indicar i de viure la via de la misericòrdia. D'una banda, la temptació de pretendre sempre i només justícia ha fet oblidar que aquesta és el primer pas, necessari i indispensable; però l'Església necessita anar més lluny per aconseguir una meta més alta i més significativa. D'altra banda, és trist constatar com l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada cop més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Sense el testimoniatge del perdó, tanmateix, queda només una vida infecunda i estèril, com si es visqués en un desert desolat. Ha arribat novament per a l'Església el temps d'encarregar-se de l'anunci alegre del perdó. És el temps de retornar a allò essencial per fer-nos càrrec de les febleses i de les dificultats dels nostres germans. El perdó és una força que ressuscita a una vida nova i infon el coratge per mirar el futur amb esperança. (MV10)

d. Text del Pare Caffarel: No hi ha vida sense exigència

El Pare Caffarel en el seu text titulat "No hi ha vida sense exigència", porta el tema de viure amb exigència la nostra trobada amb Jesús, a la situació concreta de la reunió d'equip. Certament, la seva reflexió, és d'una ajuda immensa per a comprendre què s'espera de nosaltres els equipiers.

Una reunió d'equip que no sigui des del començament un esforç en comú per trobar Jesús, és quelcom molt diferent a una reunió d'un Equip de la Mare de Déu. Ser exigent, amb una exigència amorosa, no és tant aferrissar-se en els defectes de l'altre, sinó afavorir de tot cor el creixement en l'entrega a Déu i al proïsme...

En fi, que el vostre amor sigui pacient, amb la paciència del pagès que confia les llavors a la terra. Aleshores el vostre amor exigent, donarà els seus fruits.

El teu amor sense exigència em disminueix; la teva exigència sense amor em rebel·la; la teva exigència sense paciència em desanima; el teu amor exigent em fa créixer". Quan les parelles s'exerciten en l'amor fratern, a poc a poc el seu cor s'engrandeix, i,

progressivament, el seu amor conquereix la casa, el barri, el país...fins arribar a les ribes més llunyanes...

Allà on s'estimen els cristians, allà està l'Església. La condició és que aquesta petita comunitat se senti part de l'Església, dedicada al servei de l'Església.

El poder d'intercessió dels cristians quan estan reunits és enorme. L'amor fraternal és d'una fecunditat excepcional, a prop d'ell, el mal es retira i floreix el desert.

Una comunitat fraterna és un signe de Déu per als homes. És el seu missatge més important, el que revela la vida íntima de Déu, la seva trinitat. No hi ha discurs més eloqüent sobre Déu i al mateix temps més persuasiu que l'espectacle dels cristians que "són un" com el Pare, el Fill i l'Esperit són un.

Que aquesta sigui doncs la vostra obsessió: "Fer del vostre equip un èxit de caritat".

L'Anneau d'Or, maig-agost 1956 (Capítol VI, Antologia de Textos, Pare Caffarel. Profeta del matrimoni)

4. Per a la reunió d'Equip.

a. Acollida

b. Posada en comú

Un cop llegides les recomanacions del Pare Caffarel sobre la reunió d'equip se'ns convida a compartir els aspectes en els que ens sentim identificats i les actituds que podem posar en pràctica per a millorar la vida del nostre equip.

c. Pregària

- Monició: No és casual que sempre que celebrem l'Eucaristia comencem reconeixent el nostre pecat. Aquesta experiència és la que fa possible acollir amb sinceritat i gratuïtat l'amor de Déu, ens fa veure que no en som mereixedors i ens

adverteix que no quedem justificats pel mer compliment, ni som superiors als altres.

- Lectura del text Bíblic anterior, Mt 18, 21-35
- Reflexió.

En aquest moment de pregària ens volem identificar amb aquest deutor de la paràbola. Tu ens coneixes i saps els nostres “deutes” amb Tu i amb els nostres germans, per això:

- Demanem perdó a Tu i a l’equip perquè el nostre pecat afecta la teva amistat i la vida dels altres. (Moment de silenci i possibilitat de compartir la pregària).
- Et donem gràcies perquè en reconèixer les nostres faltes reconeixem igualment el teu perdó i el de l’equip. (Moment de silenci i possibilitat de compartir la pregària).

d. Participació.

Jesús convida a copsar la realitat del deutor i no tan sols en el que aparentment és just. Aquesta mirada, és la que no té l’home al qui se li havia perdonat tot, incapaç de reconèixer la misericòrdia que havien tingut amb ell, i incapaç de compadir-se de la necessitat de l’altre.

Un altre dels objectius d’aquest curs és “Cuidar i personalitzar la comunicació”. El Papa ens ho recorda en la EG: *“Hem de córrer el risc d’anar a l’encontre del rostre de l’altre”*.

Els punts d’esforç són, en definitiva, una invitació a sortir de nosaltres per a trobar-nos amb els altres d’una forma diferent.

Revisem aquests punts a la llum d’aquesta proposta: Vivim els punts d’esforç com una veritable possibilitat d’encontre i comunicació cara a cara?

- Amb Jesús, en la pregària?
- Amb el cònjuge en la pregària conjugal i en la “sentada”?
- Amb els altres, en la regla de vida?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària.

Moltes vegades, al dolor que provoca la falta comesa, s'uneix el mal ambient que suposa la incapacitat d'assumir la responsabilitat dels fets i per tant de poder acollir el perdó.

- Reconeixem fàcilment que el mal ambient i les dificultats en les relacions tenen molt a veure amb el nostre pecat concret?
- Som capaços de demanar perdó? Rebem el sagrament de la reconciliació d'una manera normal i habitual?
- Vivim l'experiència del perdó com a font de misericòrdia en la nostra vida?
- Comentar la frase: “la credibilitat de l'Església i dels cristians passa a través de l'amor compassiu i misericordiós”.
- Solem ser molt exigents amb els altres? La nostra exigència és una exigència amorosa?

f. Magníficat.

5. Per a la propera reunió.

Un cop treballat el concepte de misericòrdia, i, identificat amb l'experiència del Déu Pare de Jesucrist en cada una de les nostres vides; en el proper tema se'ns convidarà a reconèixer que aquesta experiència de misericòrdia té a veure necessàriament amb l'experiència de comunitat, perquè ningú no se salva sol.

Per tant, serà un mes per a reconèixer l'alegria de viure en comunitat i la necessitat que cada cop més les nostres comunitats esdevinguin comunitats misericordioses.

IV. PREGÀRIA DE L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

Senyor Jesús,

Tu ens has ensenyat a ser misericordiosos com el Pare del Cel,

i ens has dit que, qui et veu, també el veu a Ell.

Ensenya'ns el teu rostre i aconseguirem la salvació.

La teva mirada plena d'amor va alliberar a Zaqueu i a Mateu de l'esclavatge del diner;

a l'adúltera i a la Magdalena del cercar la felicitat solament en una criatura;

va fer plorar Pere després de la traïció,

i va assegurar el Paradís al lladre penedit.

Fes que cadascun de nosaltres escolti com a pròpia la paraula que vas dir a la samaritana:

¡Si coneguessis el do de Déu!

Tu ets el rostre visible del Pare invisible,

del Déu que manifesta la seva omnipotència sobretot amb el perdó i la misericòrdia:

fes que, en el món, l'Església sigui el Teu rostre visible, el seu Senyor, ressuscitat i gloriós.

Tu has volgut que també els teus ministres fossin revestits de debilitat

per tal que puguin sentir una compassió sincera pels que es troben en la ignorància o en l'error:

fes que qui s'acosti a un d'ells se senti esperat, estimat i perdonat per Déu.

Envia'ns el teu Esperit i consagra'ns a tots amb la seva unció

perquè el Jubileu de la Misericòrdia sigui un any de gràcia del Senyor

i la teva Església, amb renovat entusiasme, pugui portar la Bona Nova als pobres,

proclamar la llibertat als presoners i oprimits

i restituir la vista als cecs.

T'ho demanem per intercessió de Maria, Mare de la Misericòrdia,

a tu que vius i regnes amb el Pare i l'Esperit Sant, pels segles dels segles.

Amén.

QUARTA REUNIÓ: UNA COMUNITAT MISERICORDIOSA.

1. Itinerari i objectius.

- Agrair l'experiència de la misericòrdia divina que hem viscut, especialment en un àmbit comunitari.
- Reconèixer la necessitat de viure la nostra fe en el si d'una comunitat concreta on puguem continuar experimentant la misericòrdia i essent testimonis d'aquesta.
- Revisar si les nostres comunitats són misericordioses.

2. Paraula de Déu.

En virtut de la gràcia que he rebut, dic a tots i a cadascun: (...) Que l'amor no sigui fingit. Fugiu del mal, abraceu-vos al bé. Estimeu-vos afectuosament com a germans, avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres. Esforceu-vos a ser sol·lícits. Sigueu fervents d'esperit, serviu el Senyor. Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat. Beneïu els qui us persegueixen. Beneïu, no maleïu. Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren. Viviu d'acord els uns amb els altres. No aspireu a grandeses, sinó poseu-vos al nivell dels humils. No us tingueu per savis. No torneu a ningú mal per mal; mireu de fer el bé a tothom. Si és possible, i fins on depengui de vosaltres, estigueu en pau amb tothom. (Rm 12, 3-18)

Comentari

Sant Pau coneix la importància de la vida comunitària en l'experiència de la fe; és per això que, en escriure a la comunitat de Roma, posa l'accent no només en la importància de la comunitat, sinó també en la manera concreta com aquesta comunitat es relaciona. Aquesta és la prova de la veracitat de la seva fe i de la credibilitat del testimoni de la Bona Notícia de l'Evangeli.

Sens dubte, quan parlem d'una comunitat amb cor misericordiós estem parlant d'aquesta experiència que ens proposa Sant Pau.

3. Textos

a. Presentació

Pertànyer a una comunitat, més enllà d'un fet antropològic, és una necessitat que sorgeix tard o d'hora en la nostra vida de fe. El Papa Francesc ens recorda en la catequesi que ara presentem que ningú se salva sol ni ningú arriba a la fe per ell mateix. La nostra comunitat i l'Església de la que formem part han de ser “oasi de misericòrdia”. Per la seva banda, el pare Caffarel reflexiona en el seu text “Espiritualitat d'interessats” sobre l'autèntica finalitat d'aquesta vida comunitària.

b. Catequesi del Papa Francesc (25 de juny de 2014)

Avui parlarem de la pertinença a l'Església.

1. Nosaltres no estem aïllats i no som cristians a títol individual, cadascú per la seva banda, no: La nostra identitat cristiana és pertanyent! Som cristians perquè nosaltres pertanyem a l'Església. És com un cognom: si el nom és “Jo sóc cristià”, el cognom és “Jo pertanyo a l'Església”. És molt bonic veure que aquesta pertinença s'expressa també amb el nom que Déu es dona a si mateix.

Responent a Moisès en el meravellós episodi de la bardissa en flames, de fet es defineix com “el Déu dels teus pares”. No diu “jo sóc l'omnipotent”, no. “Jo sóc el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob”. D'aquesta manera, Ell es manifesta com el Déu que ha establert una aliança amb els nostres pares i que es manté sempre fidel al seu pacte, i ens crida a que entrem en aquesta relació que ens precedeix. Aquesta relació de Déu amb el seu poble ens precedeix a tots nosaltres, ve d'aquell temps.

2. En aquest sentit, el pensament va primer, amb agraïment, a aquells que ens han precedit i que ens han acollit en l'Església. Ningú no arriba a ser cristià per ell mateix! Està clar? Ningú no es fa cristià per ell mateix. No se'n fan de cristians en el laboratori. El cristià és part d'un Poble que ve de lluny. El cristià pertany a un Poble que s'anomena

Església i aquesta Església el fa cristià el dia del Baptisme, s'entén, i més endavant en el recorregut de la catequesi i tantes altres coses.

Però ningú no es fa cristià per ell mateix. Si creiem, si sabem pregar, si coneixem el Senyor i podem escoltar la seva Paraula, si ens sentim a prop i el reconeixem en els germans, és perquè altres abans que nosaltres han viscut la fe i ens l'han transmès; la fe l'hem rebuda dels nostres pares, dels nostres avantpassats i ells ens l'han ensenyat. Si ho pensem bé, qui sap quants rostres estimats ens passen per davant dels nostres ulls en aquests moments? Pot ser el rostre dels nostres pares que van demanar el baptisme per a nosaltres; el dels nostres avis o d'algun familiar que ens van ensenyar a fer el senyal de la creu o a recitar les nostres primeres oracions.

Jo recordo el rostre de la religiosa que em va ensenyar el catecisme i sempre em ve a la memòria -està en el cel, segur, perquè era una santa dona-, però jo la recordo sempre i dono gràcies a Déu per aquesta religiosa. O el rostre del rector, un sacerdot o una religiosa, un catequista, que ens ha transmès el contingut de la fe i ens ha fet créixer com a cristians. Doncs bé, aquesta és l'Església: és una gran família on se'ns acull i on s'aprèn a viure com a creients i deixebles del Senyor Jesús.

3. Aquest camí el podem viure no tan sols gràcies a d'altres persones, sinó amb altres persones. En l'Església no existeix el "fes-ho tu sol", no existeixen els jugadors per lliure. Quantes vegades el Papa Benet ha descrit l'Església com un "nosaltres" eclesial! De vegades sentim dir: "jo crec en Déu, crec en Jesús, però l'Església no m'interessa" Quants cops ho hem escoltat? I això no està bé. Hi ha qui creu que pot tenir una relació personal directa, immediata, amb Jesucrist fora de la comunió i de la mediació de l'Església. Són temptacions perilloses i que fan mal. Són, com deia Pau VI, dicotomies absurdes.

És veritat que caminar junts és difícil i de vegades pot resultar cansat: pot passar que algun germà o alguna germana ens doni problemes o motius d'escàndol. Però el Senyor ha confiat el seu missatge de salvació a persones humanes, a tots nosaltres, a testimonis; i és en els nostres germans i germanes, amb les seves virtuts i els seus límits, que ve a nosaltres i se'ns dona a conèixer. I això significa pertànyer a l'Església. Recordin-ho bé: ser cristians significa pertinença a l'Església. El nom és "cristià", el cognom és "pertenença a l'Església".

Estimats amics. Demanem al Senyor, per intercessió de la Verge Maria, Mare de l'Església, la gràcia de no caure mai en la temptació de pensar que es pot prescindir dels altres, de prescindir de l'Església, de salvar-nos sols, de ser cristians de laboratori. Al

contrari, no es pot estimar Déu sense estimar els germans; no es pot estimar Déu fora de l'Església; no es pot estar en comunió amb Déu sense estar en comunió amb l'Església; i no podem ser bons cristians sinó juntament amb tots els que intenten seguir al Senyor Jesús, com un únic Poble, un únic cos i això és l'Església.

c. Butlla Misericordiae Vultus.

En el nostre temps, en què l'Església està compromesa en la nova evangelització, el tema de la misericòrdia demana ser proposat novament amb un nou entusiasme i amb una renovada acció pastoral. Per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci és fonamental que visqui i testimonii en primera persona la misericòrdia. El seu llenguatge i els seus gestos han de transmetre misericòrdia per tal de penetrar en el cor de les persones i motivar-les a retrobar el camí de retorn al Pare.

La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. D'aquest amor, que arriba fins el perdó i el do de si mateixa, l'Església es fa serventa i medidora davant dels homes. Per tant, on l'Església hi és present, allí s'ha de fer evident la misericòrdia del Pare. En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, en qualsevol lloc on hi ha cristians, qualsevol persona hauria de poder trobar un oasi de misericòrdia. (MV 12)

d. Text del Pare Caffarel: Espiritualitat d'interessats

Alguns mesos de vida en comú, després... decepció. S'havien casat per a REBRE i no per DONAR. Després d'alguns anys d'entusiasme, un militant abandona el seu grup d'Acció Catòlica: "Ja no em serveix de res". Un altre que està més preocupat per rebre que per donar.

Fins i tot amb Déu es va a rebre i no a donar: "Per què continuar combregant i confessant-se? No em serveix de res."

I la dona perd el seu amor a la llar, el militant al seu moviment, el feligrès a la seva parròquia, el ciutadà al seu país, l'home al seu Creador.

Vull convidar a cada llar a preguntar-se: per què he entrat en els Equips? A donar o a rebre?

Després, adreçant-me a cada Equip, els preguntaria: per què us heu adherit al Moviment? Només per trobar uns temes de treball ja preparats, rebre un butlletí, aprofitar-se de l'experiència dels altres? En aquest cas no esteu en el lloc adequat.

Però si em responeu: "Volem participar de la tasca tan important que han emprès els Equips, instaurar el Regne de Crist en les llars, aconseguir que la santedat arrelí enmig del món modern i no sigui un privilegi de monjos, formar bons obrers enmig de la ciutat, apòstols vigorosos de Crist", llavors esteu en el lloc adequat. El vostre equip serà útil als altres.

Rebreu de tots, hem d'insistir en aquesta veritat primera: el que ve a rebre se'n torna amb les mans buides, però el qui ve a donar, troba.

Si heu captat l'esperit dels Equips no us serà difícil acceptar la seva disciplina. La vostra reacció no serà "aquesta regla ens molesta, ens rebel·lem", sinó: "Aquesta obligació és útil per al bon funcionament del Moviment, per tant l'hem de complir el millor possible".

I ara, amics meus, compreneu per què no podem acceptar que els equips adoptin les regles de la Carta segons el seu caprici? No es tracta que una infracció per si mateixa representi una catàstrofe: fer el "deure d'asseure's" només el tercer mes, (...) negligir la regla de vida, oblidar la cotització anual. Però és un símptoma i això és greu, i per això creiem que aquell equip no està en el lloc adequat.

4. Per a la reunió d'equip

a. Acollida

b. Posada en comú

Davant dels dons que ens són concedits és important ser capaços de reflexionar sobre el seu significat concret. És per això que en aquesta posada en comú se'ns convida a compartir el que ha suposat l'experiència de comunitat durant aquest mes en la nostra vida.

c. Pregària.

- Monició: El Papa, en la catequesi que hem llegit en els textos d'estudi, ens convida a recordar "amb agraïment aquells que ens han precedit i que ens han acollit en l'Església (...) Si creiem, si sabem pregar, si coneixem el Senyor i podem escoltar la seva Paraula, si ens sentim a prop i el reconeixem en els germans, és perquè altres abans que nosaltres han viscut la fe i ens l'han transmès". Molts d'ells han estat testimonis d'una manera evangèlica d'entendre la vida.
- Lectura del text bíblic del tema (Rom, 12, 3-18)
- Reflexió.

En aquesta pregària se'ns convida a fer un recorregut agraït per aquelles persones concretes que tant ens han ajudat en la nostra fe: pares, avis, sacerdots, religiosos i religioses, catequistes...

Després d'un moment de silenci podem compartir com a oració d'acció de gràcies la nostra experiència concreta com a membres d'una comunitat misericordiosa en la que vam ser introduïts i en la que som acompanyats pel testimoniatge dels altres.

d. Participació.

Els punts d'esforç són el moment de conversió comunitària. Els uns als altres ens ajudem, ens aclarim els dubtes, ens exigim...

- Com ens ajuden els punts d'esforç a experimentar amb major profunditat la nostra pertinença a la comunitat cristiana?
- Què cal mantenir o què cal canviar en els punts d'esforç perquè la seva vivència ajudi la comunitat a viure en clau de misericòrdia?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

És fàcil en parlar de "l'Església" tirar pilotes fora, com si l'Església fossin els altres. És veritat que hi ha moments en què la denúncia profètica ajuda a purificar els pecats institucionals de l'Església, però ara la reflexió s'hauria de centrar més en les nostres comunitats concretes, en la nostra capacitat personal i conjugal de crear en ella àmbits de misericòrdia i en les actituds que ajuden o inhibeixen l'experiència de l'amor de Déu

- Com vivim la nostra pertinença a la comunitat cristiana? És per a nosaltres motiu d'agraïment?
- Quins àmbits de misericòrdia ens ofereix la nostra pertinença cristiana?
- Com vivim la nostra pertinença concreta als EMD? Quina resposta donaríem avui a les preguntes que planteja el Pare Caffarel en el seu text?

f. Magnificat

5. Per a la propera reunió.

En la propera reunió ens centrarem en el nostre moviment, els Equips de la Mare de Déu, mirant de discernir quina és la missió concreta que tenim en aquest moment, reconeixent agraïts totes les persones que hi participen, i molt especialment les que han assumit compromisos concrets. També mirarem de descobrir en l'espiritualitat conjugal una oportunitat de viure la misericòrdia.

V. ENVIAMENT DELS MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA

Dimecres 10 de febrer, Dimecres de Cendra, tindrà lloc l'enviament dels Missioners de la Misericòrdia des de la Basílica de Sant Pere. Els Missioners, sacerdots i bisbes emèrits, seran convidats pels bisbes diocesans a anar a les seves diòcesis amb la finalitat d'animar les missions populars o altres iniciatives específiques relacionades amb el Jubileu, amb una especial referència a la celebració del sagrament de la Reconciliació.

Durant la Quaresma d'aquest any, tinc la intenció d'enviar els Missioners de la Misericòrdia. Ells seran un signe de la sol·licitud materna de l'Església pel Poble de Déu, perquè aprofundeixi en la riquesa d'aquest misteri tan fonamental per a la fe. Seran sacerdots als qui donaré l'autoritat de perdonar també aquells pecats que estan reservats a la Seu Apostòlica, per fer evident l'amplitud del seu mandat. Seran, per damunt de tot, un signe viu de com el Pare acull a tots els qui cerquen el seu perdó. Seran missioners de la misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tothom d'un encontre curull d'humanitat, font d'alliberament, ric en responsabilitat, per superar els obstacles i reprendre la vida nova del Baptisme. Es deixaran dur en la seva missió per les paraules de l'Apòstol: "Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots" (Rm. 11, 32). Tots, doncs, sense excloure ningú, són cridats a percebre la crida a la misericòrdia. Que els missioners visquin aquesta crida conscients de poder fixar la seva mirada en Jesús, "gran sacerdot compassiu i digne de confiança" (He 2, 17). (MV 18)

CINQUENA REUNIÓ: L'ESPIRITUALITAT CONJUGAL, FONT DE MISERICÒRDIA.

1. Itinerari i objectius.

- Reconèixer el carisma i la missió que són propis dels Equips de la Mare de Déu.
- Agrair la disponibilitat i el servei de tants equipers en el decurs de la història del Moviment i, alhora, animar-los a la responsabilitat i al compromís.
- Ajudar a concretar l'espiritualitat conjugal pròpia del nostre Moviment com a font de la misericòrdia per al món actual.

2. Paraula de Déu.

Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. Els miracles són diversos, però Déu és un de sol, i és ell qui ho obra tot en tots. Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. Un, per mitjà de l'Esperit, rep el do de parlar amb saviesa, un altre rep el do del coneixement per obra del mateix Esperit... El Crist és com el cos humà, que és un, encara que tingui molts membres; tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos... Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Si el peu deia: "Com que no sóc mà, no sóc del cos", no per això deixaria de ser del cos. I si l'orella deia: "Com que no sóc ull, no sóc del cos", no per això deixaria de ser del cos. Si tot el cos fos ull, com podria sentir-hi? Si tot el cos fos oïda, com podria oïlar? Però Déu ha distribuït en el cos cada un dels membres de la manera que li ha semblat. Si tot el cos es reduís a un sol membre, on seria el cos? ... Per això, quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascú n'és un membre. (1Co 12,4s)

Comentari

Imaginem-nos un cos sa, coordinat, alegre, capaç de viure i de donar vida. Un cos on cada membre se sap recolzat, sostingut i cuidat per la resta, un cos on cada membre està pendent dels altres i no s'entén sense els altres, en què no importa aparentar o quedar bé, perquè si un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. És a ser com aquest cos que heu imaginat, que està cridat el nostre Moviment. Cada matrimoni i consiliari, cada equip, sector, regió i superregió som cèl·lules, òrgans, teixits, sistemes que, mercès als dons regalats per Déu, ens ajuden a viure l'espiritualitat conjugal, a ser-ne testimonis joiosos, i a comprometre'ns a acompanyar tots aquells que, tot i que han rebut aquesta vocació específica, no tenen mitjans per cuidar-la i fer-la créixer.

Aquesta missió és complexa i requerirà el suport de tothom, de manera que cada membre és el regal pensat i lliurat per Déu com a complement idoni dels altres. Tendim a veure amb molta facilitat en el "membre diferent" algú que ens fa nosa, que complica les coses, que no ens ajuda.

Ens jutgem fàcilment per com de diferents som, sense reconèixer i agrair que és justament tal diferència la que ens fa possible d'arribar a tothom.

3. Textos.

a. Presentació.

La crida que Déu ens fa a esdevenir testimonis en el nostre matrimoni de la dimensió conjugal del seu amor, té com a mitjà idoni la realitat dels nostres equips que, en convocar la vocació matrimonial i sacerdotal, constitueixen una cèl·lula eclesial d'ajuda mútua.

En els textos que acompanyen aquest capítol, com ara l'exhortació apostòlica La Joia de l'Evangelí, el Papa Francesc ens recorda com tot moviment ha de ser lloc de la misericòrdia, encarnada de manera especial en la Mare de Déu, com ho explicita el text de la butlla El rostre de la misericòrdia. El matrimoni i la família són realitats que estan essent "dislocades i corrompudes" i que com ens assenyalarà el Pare Caffarel, han de menester moviments concrets com el nostre que, sense pretendre

assumir cap monopoli, siguin testimonis clars, amb eines vàlides, per a tants joves que necessiten que se'ls acompanyi durant el nuviatge i en la preparació matrimonial, per a tants matrimonis que veuen com la rutina del dia a dia en difumina el projecte inicial, o per a tants d'altres que veuen l'estabilitat del seu matrimoni en perill per manca de persones que acompanyin les seves realitats.

b. Exhortació apostòlica Evangelii Gaudium.

Aquesta salvació, que realitza Déu i anuncia joiosament l'Església, és per a tothom, i Déu ha establert un camí per unir-se a cadascun dels éssers humans de tots els temps. Ha elegit convocar-nos com a poble i no com a éssers aïllats. Ningú no se salva sol, això és, ni com a individu aïllat ni per les seves pròpies forces (EG 113)

Ser Església és ser Poble de Déu, d'acord amb el gran projecte d'amor del Pare. Això implica ser el ferment de Déu enmig de la humanitat. Vol dir anunciar i portar la salvació de Déu en aquest món nostre, que sovint es perd, necessitós de tenir respostes que encoratgin, que donin esperança, que donin nou vigor en el camí. L'Església ha de ser el lloc de la misericòrdia gratuïta, on tothom pugui sentir-se acollit, estimat, perdonat i encoratjat a viure segons la vida bona de l'Evangelí. (EG 114)

c. Butlla Misericordiae Vultus.

El pensament es dirigeix ara a la Mare de la Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu. Ningú com Maria ha conegut la profunditat del misteri de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la presència de la misericòrdia feta carn. La Mare del Crucificat Ressuscitat va entrar en el santuari de la misericòrdia divina perquè va participar íntimament en el misteri del seu amor.

Escollida per ser la Mare del Fill de Déu, Maria va estar preparada des de sempre per ser Arca de l'Aliança entre Déu i els homes. Va custodiar en el seu cor la divina misericòrdia en perfecta sintonia amb el seu Fill Jesús. El seu cant de lloança, en el lliurar de la casa d'Isabel, va estar dedicat a la misericòrdia que s'estén "de generació en generació" (Lc 1,50). També nosaltres estàvem presents en aquelles paraules profètiques de la Mare de

Déu. Això ens servirà de consolació i de suport mentre travessarem la Porta Santa per experimentar els fruits de la misericòrdia divina.

Al peu de la creu, Maria juntament amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l'ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testimonia que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i abasta tothom sense excloure ningú. Dirigim a ella l'antiga i sempre nova pregària Salve Regina, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús... (MV 24)

d. Text del Pare Caffarel: Els Equips de la Mare de Déu al servei del Nou Manament.

Extractes de les paraules adreçades pel Pare Caffarel als pelegrins de Lourdes el 7 de juny de 1965.

"Qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu". És el gran mitjà per eixamplar el cor a la mesura de l'Univers sencer. Qui ha descobert veritablement aquesta meravellosa realitat que és la caritat fraterna, com pot no estar impacient per instaurar-la per tot arreu: entre els parents, a la parròquia, en els grups de què forma part? I, en el pla purament humà, com pot no tenir interès a promoure el diàleg i la vida d'equip? Cal dir-ho ben fort: qualsevol progrés en la caritat en sentit profund comporta, necessàriament, un progrés en la seva extensió. Quan n'hi ha dos o tres que s'estimen amb caritat fraterna, experimenten l'amor amb què Déu estima tota la creació.

Ara puc contestar la pregunta plantejada en començar la meva conferència: quina és, doncs, la vocació del nostre Moviment en el si de l'Església? Amb molt de gust la defineixo així: els Equips de la Mare de Déu se saben i es volen al servei del Manament Nou, entenen que treballen amb totes les seves forces perquè la caritat fraterna s'instauri entre els esposos, entre pares i fills, entre matrimonis i, més enllà del Moviment, a tota la Cristiandat.

El nostre món té una imperiosa necessitat de cristians que s'estimin els uns als altres. I si el nostre Moviment s'aplica sense defallir a promoure aquesta caritat fraterna, estigueu segurs que respon d'aquesta manera a una de les necessitats més urgents de la nostra època.

Quan, en el nostre segle XX, el matrimoni, aquesta institució en què es fonamenta la solidesa de la civilització i de l'Església, es deslloriga i es corromp, Déu, en la seva misericòrdia, suscita agrupacions per posar remei al desastre. Vet aquí, n'estic profundament convençut, la raó de ser dels nostres Equips –sense pretendre'n cap mena de monopoli -. Però cal que entenguem bé de quina manera hem d'ajudar el matrimoni. Els remeis de la psicologia i de la biologia, els consells de la moral natural resulten insuficients. Hem d'atrevir-nos a dir als esposos que només en la caritat de Crist hi ha remei per a l'amor. I que aquesta caritat, que té la font en el cor de Déu, la rebran abundantament per mitjà del seu sagrament, si la desitgen i la demanen amb fe perseverant.

Estigueu convençuts, estimats amics meus, que no només el matrimoni traurà profit del vostre esforç: tota l'Església hi està interessada, ja que una renovació del matrimoni ha de contribuir, sens dubte eficaçment, a aquesta renovació de l'Església a què tothom aspira i per la qual tots els cristians han de maldar.

4. Per a la reunió d'equip.

a. Acollida.

b. Posada en comú.

Posem en comú com vivim en el decurs del mes la missió del Moviment, quines situacions, moments, trobades... són concrecions que neixen del carisma que ens ha estat regalat per al bé de l'Església i de tants matrimonis.

c. Pregària.

- Monició: Sant Pau ens ha convidat a reconèixer i a gaudir del fet que tots nosaltres formem un Cos, en què Crist és el nostre Cap; tot i això, el dia a dia, la rutina, els problemes de relació, les nostres misèries i pecats s'obliden d'agrair el regal que suposa la resta de membres d'aquest cos i amb les nostres paraules i actituds alimentem descoordinacions, tensions i patiments.

- Lectura del text Bíblic anterior, (1Co 12,4s)
- Reflexió.

Tot reconeixent la nostra grandesa i la nostra misèria, posem en mans de Déu la nostra pregària.

- En aquest moment de pregària volem resar especialment per aquells que han assumit en el decurs de la nostra història una responsabilitat per al servei del Moviment.
- Us donem gràcies, Senyor, per aquells que han sabut reconèixer que han estat cridats per Vós, a través del nostre Moviment, a un amor més gran; us demanem que aquest amor el manifestin cada dia a l'estil de Jesús.
- Us donem gràcies per aquells responsables d'equip, sector, regió, súper regió i internacionals que han reconegut que la seva missió consistia a fomentar la unitat entre aquells que els havien estat confiats, ser instrument de comunió dins el Moviment i d'aquest amb l'Església, i ser responsables de la vida de tot el Moviment.
- Us demanem que els ajudeu a conèixer i preocupar-se per aquells que els han estat confiats, a cercar la seva força en la Pregària i en l'Eucaristia, i a aprofundir en el carisma dels Equips de la Mare de Déu com a do vertader de Déu a la seva Església, i a difondre'l.

Lliurement podem compartir la pregària:

Us donem gràcies, Senyor, per pertànyer a aquest cos, i gràcies especialment per...

Us demanem perdó per les vegades que...

Us demanem que ens ajudeu a...

d. Participació.

La pertinença als Equips de la Mare de Déu ens demana d'assumir els punts d'esforç com a mitjans escaients per viure la vocació a què hem estat cridats. De quina manera puc deixar-me ajudar pels membres del meu equip a viure amb més profunditat els punts d'esforç?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària.

- Quina és la missió concreta que l'Església proposa de viure als Equips de la Mare de Déu?
- Com s'està concretant aquesta missió a la nostra església particular? Podria desenvolupar-se millor?
- Com ens comprometem conjugalment i familiarment en aquesta missió? Podríem involucrar-nos-hi més? Com?

f. Magnificat.

5. Per a la propera reunió.

La misericòrdia de Déu, manifestada en Jesús i viscuda a la comunitat, ha de veure's enmig del món. Comencem un bloc de temes en què se'ns convidarà a concretar la manera de ser testimonis d'aquesta misericòrdia. Aquest mes se'ns cridarà especialment a realitzar en la pregària un petit examen del dia i en el deure d'asseure's a compartir com vivim el nostre "ésser testimonis" en el nucli familiar més proper.

VI. 24 HORES AMB EL SENYOR

Aquesta iniciativa fou proposada pel Pontifici Consell per la Promoció de la Nova Evangelització per tal de promoure a tot el món l'obertura extraordinària de les esglésies i afavorir la celebració del sagrament de la Reconciliació. El 2016 tindrà lloc la tercera edició d'aquestes 24 hores. El Papa Francesc ha expressat el seu desig que aquest moment fort de fe sigui viscut aquest any de manera especial:

La Quaresma d'aquest Any Jubilar sigui viscuda amb més intensitat, com a moment fort per a celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu. Que la iniciativa "24 hores per al Senyor", que s'ha de celebrar durant divendres 4 i dissabte 5 de març, sigui especialment promoguda en les Diòcesis.

SISENA REUNIÓ: TESTIMONIS DE LA MISERICÒRDIA.

1. Itinerari i objectius.

- Reconèixer que estem cridats a ser testimonis de l'amor de Déu als nostres ambients
- Examinar i compartir en parella les nostres actituds com a testimonis, especialment a les realitats familiars més properes.
- Posar mitjans concrets per a estar més atents a aquesta important dimensió de la nostra fe.

2. Paraula de Déu.

Tanmateix, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'Evangeli! Si m'ho hagués triat, tindria dret a un salari; però no ho he triat: és un encàrrec que tinc confiat. Quin és, doncs, el meu salari? Oferir de franc l'Evangeli que anuncio, sense fer ús dels drets que l'Evangeli em dóna. (1 Co 9, 15-17)

Comentari

Sant Pau és conscient que el fet de predicar no és quelcom opcional després d'haver-se trobat amb Crist. L'experiència del camí de Damasc que ha transformat tota la seva vida exigeix ser comunicada i no per un gust personal, o per necessitat psicològica de desfogar-se, sinó perquè la mateixa experiència de trobada amb Jesús comporta implícita una dimensió missionera. Qui se sabia perdut i rep el do de trobar el camí de la plenitud de la vida, no pot romandre indiferent mentre veu passar davant d'ell tants extraviats encaminats a la perdició.

3. Textos.

a. Presentació

No ens podem quedar tot l'amor viscut per a nosaltres. És necessari compartir-lo i buscar el bé de les persones. "...per a les persones només invitació, respecte i amor". Amb aquestes paraules, el Papa Pau VI animava l'Església a donar el veritable testimoni de l'amor de Crist. El Papa Francesc recull aquesta cita a la seva butlla i ens convida a ser testimonis actius de la seva misericòrdia. Per la seva part, el Pare Caffarel ens recorda que un matrimoni que busca Déu és ja una manifestació de Déu, un testimoni del seu amor.

b. Exhortació apostòlica Evangelii Gaudium

El Papa Francesc en la seva Exhortació apostòlica Evangelii Gaudium il·lumina així la nostra manera de ser testimoni per als altres:

El bé sempre tendeix a comunicar-se. Tota experiència autèntica de veritat i de bellesa busca per sí mateixa la seva expansió i qualsevol persona que visqui un profund alliberament adquireix una més gran sensibilitat davant les necessitats dels altres. Si és comunica, el bé s'arrela i es desenvolupa. Per això, qui vulgui viure amb dignitat i plenitud no té altre camí que reconèixer l'altre i buscar el seu bé. No hauria de sorprendre'ns llavors algunes expressions de sant Pau: "L'amor del Crist en té agafats" (2 Co 5,14), "Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!" (1 Co 9,16) (EG9)

La proposta és viure en un nivell superior, però no amb menor intensitat: la vida augmenta donant i es debilita en l'aïllament i la comoditat. De fet, els qui més gaudeixen de la vida són els qui deixen la seguretat de la riba i s'apassionen en la missió de comunicar vida als altres" Documento de Aparecida, 360 de la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib. (EG10)

...tots som cridats a oferir als altres el testimoni explícit de l'amor de salvació del Senyor... El teu cor sap que no és el mateix la vida sense Ell; llavors això que has descobert, això que t'ajuda a viure i que et dóna una esperança, això és el que necessites comunicar als altres". (EG21) i afegeix: "... Jesús, vol evangelitzadors que anunciïn la Bona Nova no només amb paraules sinó sobretot amb una vida que s'ha transfigurat en la presència de Déu". (EG 29)

c. Butlla Misericordiae Vultus

Tornen a la ment les paraules carregades de significat que Sant Joan XXIII va pronunciar en l'obertura del Concili per a indicar el camí a seguir: "En el nostre temps, l'Esposa de Crist prefereix usar la medicina de la misericòrdia i no empunyar les armes amb severitat... L'Església Catòlica, en alçar per mitja d'aquest Concili Ecumènic la torxa de la veritat catòlica, vol mostrar-se mare amable de tots, benigna, pacient, plena de misericòrdia i de bondat envers els fills separats d'ella". En el mateix horitzó es col·locava també el beat Pau VI qui, en la Conclusió del Concili, s'expressava d'aquesta manera: "Volem més aviat notar com la religió del nostre Concili ha estat principalment la caritat... L'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili... Una corrent d'afecte i d'admiració s'ha bolcat del Concili cap al món modern. Ha reprovat les errades, sí, perquè ho exigeix, no menys la caritat que la veritat, però, per a les persones només invitació, respecte i amor. El Concili ha enviat al món contemporani enlloc de depriments diagnòstics, remeis encoratjadors, enlloc de funestos presagis, missatges d'esperança: els seus valors no només han estat respectats sinó honorats, sostinguts el seus incessants esforços, les seves aspiracions, purificades i beneïdes... Una altra cosa hem de destacar encara: tota aquesta riquesa doctrinal es bolca en una única direcció: servir l'home. A l'home en totes les seves condicions, en totes les seves debilitats, en totes les seves necessitats". (MV4)

d. Text del Pare Caffarel: *Els Equips de la Mare de Déu davant l'ateisme*

Es presenta un extracte de la conferència pronunciada a Roma pel Pare Caffarel el 5 de maig de 1970 titulada *Els Equips de la Mare de Déu davant l'ateisme*.

Però observem de més a prop la vostra missió de testimonis de Déu. El més important és viure sempre més perfectament el vostre amor, fer que es desenvolupin tots els seus potencials, que es manifesti fidel, feliç, fecund. És veritat que està per damunt de les vostres possibilitats. L'home i la dona comproven aviat que el mal actua a la llar; és absolutament necessari recórrer a la gràcia de Crist, salvador de la parella. I gràcies a això la vostra unió es converteix en el testimoni, no només del Déu creador, sinó també del Déu salvador.

La vostra llar reflecteix el testimoni de Déu de manera més explícita encara si és la unió de “dos cercadors de Déu”, segons l’admirable expressió dels salms. Dos cercadors, la intel·ligència i cor dels quals estan ansiosos per conèixer i trobar Déu. Apassionats de Déu, impacients d’estar units a Ell. Un home i una dona han comprès que Déu és la gran realitat, que Déu interessa més que res! (...)

No es corre el risc que una llar així sigui una espècie de gueto on es tanquin a l’abric de les misèries del món: és el lloc de partida cap a totes les tasques humanes. Per això, el “Déu amic dels homes” envia en missió als seus servidors quan han recuperat les seves forces en l’amor mutu, l’oració i el descans. Llavors, res té de sorprenent que els esposos cristians siguin, enmig dels homes, testimonis del Déu viu (...)

Voldria comunicar-vos la meva convicció que un matrimoni de “cercadors de Déu” en el nostre món que ja no creu en Déu, que ja no creu en l’amor, és una “teofania”, una manifestació de Déu, com ho va ser –per a Moisès- aquella esbarzer del desert que cremava sense consumir-se.

Si la vostra vida matrimonial, si el vostre amor, testimonia el Déu de l’amor, llavors, i només llavors, heu i podeu donar testimoni de la paraula que es veurà garantida per la vostra vida. ... a vosaltres us toca ser els testimonis de Déu viu en aquest segle XX en el que el testimoni dels esposos pren de cop una importància inesperada i considerable.

4. Per a la reunió d’equip.

a. Acollida

b. Posada en comú

Compartirem com, després del que hem treballat aquest mes, reconeixem que vivim el nostre matrimoni cristià.

c. Pregària

- Monició: Potser en aquest tema ens sentim com se sentien els apòstols en el cenacle al voltant de la Mare de Déu, després de la crucifixió. És veritat que la situació és complicada, que la nostra vida tampoc llueix amb llum pròpia, que tenim pors, complexos, inseguretats... però avui com ahir, retornem al cenacle per a demanar l'Esperit Sant, convençuts que és la seva gràcia i no les nostres qualitats les que podran possibilitar un veritable testimoni.
- Lectura del text bíblic del tema: (1 Co 9, 16-18)
- Reflexió.

Deixem un moment de silenci per a demanar individualment el do de l'Esperit Sant, en aquest moment també es podrà compartir en veu alta l'oració personal dient: Vine Esperit Sant i concedeix-nos...

Acabem amb l'oració del Cardenal Verdier:

Oh Esperit Sant,

Amor del Pare, i del Fill, inspira'm sempre el que he de pensar, el que he de dir, com ho he de dir, el que he de callar, com he d'actuar, el que he de fer, per la glòria de Déu, el bé de les ànimes i la meva pròpia santificació.

Esperit Sant, dóna'm agudeses per entendre, capacitat per retenir, mètode i facultat per aprendre, subtileza per interpretar, gràcia i eficàcia per parlar.

Dóna'm encert en començar, direcció en progressar, i perfecció en acabar. Amén.

d. Participació

Aquest seria un bon moment per a que en els punts d'esforç assumíssim la qüestió sobre el testimoni de la vida:

- A l'oració personal i conjugal podríem incloure un senzill examen del dia: agrair el que hem rebut, especialment els moments on hem pogut ser testimonis de Jesús, demanar perdó pels nostres antitestimonis, demanar la gràcia per al dia següent.
- En la sentada d'aquest mes se'ns convida a compartir com està sent el nostre testimoni en el nucli familiar més proper: fills, germans, pares...

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- De quina manera el testimoni d'altres ha influït en la nostra vida personal, de parella i de família? Podem compartir sobre persones concretes, el testimoni de les quals ha estat important per a nosaltres.
- Som conscients de quina manera influeix el nostre testimoni (sigui quin sigui) en la vida dels nostres fills, família, amics...?
- Podríem reconèixer testimonis personals o familiars que hagin ajudat els altres? Com podríem ser millors testimonis de l'Evangelí?
- Podríem revisar els nostres compromisos, -assumits en parella, necessitats d'un altre enfocament-, ens sentim cridats a fer alguna cosa més concreta?

f. Magnificat

5. Per a la propera reunió.

En el proper mes se'ns convida a concretar de forma clara el nostre servei cap als altres i, en concret, a les persones més necessitades. Reflexionarem sobre la nostra manera de posar en pràctica la misericòrdia amb els més dèbils i exclosos.

SETENA REUNIÓ: LA MISERICÒRDIA VISCUDA A LES PERIFÈRIES.

1. Itinerari i objectius.

- Reconèixer que el millor testimoni de vida és el servei, i el servei als més necessitats.
- Examinar la nostra capacitat per a posar-nos al servei dels altres, a nivell conjugal, familiar i d'equip.
- Establir mitjans concrets per a potenciar el servei, tant en el moviment, com en l'Església i especialment en les realitats més difícils.

2. Paraula de Déu.

Quan el Fill de l'home vindrà en la seva glòria, acompanyat de tots els àngels, aleshores s'asseurà al seu tron de glòria, i tots els pobles es reuniran davant seu. Llavors separarà, com el pastor separa les ovelles dels cabrits, i posarà les ovelles a la seva dreta i els cabrits a l'esquerra. Aleshores el Rei dirà als de la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne preparat per a vosaltres des de la creació del món. Perquè vaig tenir fam, i em donàreu de menjar; vaig tenir set, i em donàreu de beure; era foraster, i em vau acollir; despullat, i em vau vestir; malalt, i em visitàreu; era a la presó, i vinguéreu a veure'm". Aleshores li respondran els justos: "Senyor, quan us vam veure amb fam, i us donàrem de menjar; o amb set, i us donàrem de beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir; o despullat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?" I el Rei els respondrà: "Ja us dic jo que en la mesura en què ho vau fer a un d'aquests germans meus tan petits, a mi m'ho féreu" (Mt, 25 31-40).

Comentari

La pregunta de "l'examen final" és clara i la sabem d'antuvi: què vau fer amb els més petits? Malgrat la claredat de la pregunta, molts cops confonem els mitjans amb la finalitat. Les ajudes que ens han semblat adequades, amb la crida a la qual aquestes ajudes ens porten. Tot do és una vocació, tota vocació és una crida a

compartir. Pot ser serà convenient, que de tant en tant ens preguntem què direm: “Quan el Fill de l’home vingui en la seva glòria acompanyat de tots els àngels”

3. Textos.

a. Presentació

Aquest capítol és una invitació a posar nom a les nostres “perifèries”, ja siguin producte dels nostres prejudicis o dels de la societat. Qui es troba al marge del nostre camí? A qui procuro no mirar per no avergonyir-me? A qui avergonyeixo realment amb aquestes actituds? Pobres, immigrants, homosexuals, separats, divorciats descreguts...? Amb quins de tots aquests i de quina manera en cada cas, haig de posar en pràctica i viure la misericòrdia vers les perifèries.

b. Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium.

L'Església en sortida és la comunitat de deixebles missioners que “primeregen” que s’involucren, que acompanyen, que fructifiquen i festegen... La comunitat evangelitzadora experimenta que el Senyor va prendre la iniciativa, l’ha “primerejada” en l’amor (1 Jn 4,10),i, per això, ella sap avançar-se, prendre la iniciativa sense por, sortir a l’encontre, buscar els llunyans i arribar a les cruïlles dels camins per invitar als exclosos. Viu en un desig inesgotable de brindar misericòrdia... Com a conseqüència, l'Església sap “involucrar-se”.

(...) La comunitat evangelitzadora es fa amb obres i gestos en la vida quotidiana dels altres, escurça distàncies, s’abaixa fins a la humiliació si cal, i assumeix la vida humana, tocant la carn sofrent de Crist en el poble. (...) Després, la comunitat evangelitzadora es disposa a “acompanyar”. Acompanya la humanitat en tots els seus processos, per més durs i prolongats que siguin. Coneix esperes llargues i aguant apostòlic...també sap “fructificar”. La comunitat evangelitzadora sempre està atenta als fruits, perquè el Senyor la vol fecunda (...) Troba la manera que la Paraula s’encarni en una situació concreta i doni fruits de vida nova, encara que aparentment siguin imperfectes o inacabats (...) Per últim, la comunitat evangelitzadora joiosa sap “festejar”. Celebra i festeja cada petita victòria, cada pas endavant en l’evangelització. (EG 24)

Evangelitzadors amb Esperit vol dir evangelitzadors que s'obren sense por a l'acció de l'Esperit Sant. (...) L'Esperit Sant, a més, infon la força per anunciar la novetat de l'Evangeli amb audàcia (parresia), en veu alta i en qualsevol temps i lloc, fins i tot a contracorrent. (EG 259)

Evangelitzadors amb Esperit vol dir evangelitzadors que preguen i treballen. (...) Sempre fa falta conrear un espai interior que atorgui sentit cristià al compromís i a l'activitat. Sense moments calms d'adoració, de trobament amb la Paraula, de diàleg sincer amb el Senyor, les tasques fàcilment es buiden de sentit, ens afeblim pel cansament i les dificultats, i el fervor s'apaga. (EG 262)

c. Butlla Misericordiae Vultus.

En aquest Any Sant, podem realitzar l'experiència d'obrir el cor a tots els qui viuen en les perifèries existencials més contradictòries, que sovint dramàticament crea el món modern. Quantes situacions de precarietat i patiment existeixen avui en el món! Quantes ferides marquen la carn de molts que no tenen veu perquè el seu crit s'ha afeblit i silenciàt a causa de la indiferència dels pobles rics. En aquest Jubileu, l'Església serà cridada a guarir encara més les ferides, a alleujar-les amb l'oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a guarir-les amb la solidaritat i la cura adient. No anem a raure en la indiferència que humilia, en la rutina que anestesia l'ànim i no deixa veure la novetat, en el cinisme que destrueix. Obrim els ulls per veure les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i sentim-nos cridats a escoltar el seu crit d'auxili. Que les nostres mans preguin les seves mans, i apropem-los a nosaltres per tal que sentin l'escalfor de la nostra presència, de la nostra amistat i fraternitat. Que el seu crit es converteixi en el nostre i plegats puguem trencar la barrera de la indiferència que domina a plaer per amagar la hipocresia i l'egoisme (...)

No podem defugir de les paraules del Senyor, ja que segons elles serem jutjats: "si donàrem de menjar a l'afamat i de beure a l'assedegat. Si acollírem el nouvingut i vestírem el despullat. Si varem dedicar temps a acompanyar el malalt o l'empresonat" (Mt 25, 31-45). També se'ns demanarà si ajudàrem a vèncer el dubte, que fa caure en la por i de vegades és font de solitud; si fórem capaços de vèncer la ignorància en la qual viuen milions de persones, sobretot els infants privats de l'ajuda necessària per a ser rescatats de la pobresa; si vàrem estar propers a qui es trobava sol i afligit; si perdonàrem a qui ens ofengué i rebutgem qualsevol forma de rancúnia o de violència

que condueix a la violència; si tinguérem paciència seguint l'exemple de Déu que és tan pacient amb nosaltres; finalment, si encomanem al Senyor en la pregària els nostres germans i germanes. En cadascun d'aquests "més petits" hi és present Crist mateix. La seva carn es fa de nou visible com un cos martiritzat, nafrat, flagel·lat, mal nodrit, refugiat... per tal que el sapiguem reconèixer, el toquem i l'assistim amb cura. No oblidem les paraules de Sant Joan de la Creu: "Al capvespre de la vida, serem jutjats per l'amor". (MV 15)

d. Text del Pare Caffarel: De cap a peus

Extracte d'una de les cartes del llibre del Pare Caffarel: *En presència de Déu. Cent cartes sobre la pregària*. PPC, 2015 (p. 57 en l'edició en català).

Les teves pregàries, àrides com un desert, l'absència de vitalitat espiritual a l'hora de l'oració, el sentiment que el Senyor no obre la porta on no deixes de trucar, et fa sentir desgraciat, inquiet (...) Voldria senzillament animar-te a trobar dins teu el que Déu espera de tu. (...) Comença per buscar si Déu no espera de tu algun canvi.

Examina't primer sobre la vida teologal, font de la vida cristiana, i, en primer lloc sobre la caritat. Si no aculls el proïsme i no estàs disposat a servir-lo, a testimoniar-li l'amor d'aquest Déu que t'ha deixar entreveure i tastar la seva bondat infinita, això explicaria que el Senyor, no gosó a dir que et refusés, però sí que et retirés el sentiment de la seva presència i del seu amor. Estima, estima els qui t'envolten, fes un esforç per acostar-te a aquells pels qui no senten una simpatia espontània. Pensa, si hi ha persones que esperen en va, una ajuda teva material o moral. És possible, que un progrés per part teva en la caritat et faci retrobar en l'oració la presència tranquil·litzadora de Déu, o, al menys el sentiment de no perdre el temps, perquè Crist no es resisteix a les pregàries dels qui tampoc no es resisteixen als precs del proïsme. Ell considera, estigues segur, com si li féssim a Ell mateix allò que fem als altres. (...)

4. Per a la reunió d'Equip.

a. Acollida

b. Posada en comú

Sens dubte tots tenim a prop nostre perifèries existencials que ens conviden a sortir de nosaltres mateixos i a servir la família, la parròquia, els amics, la societat... Però després del que s'ha reflexionat, pregat i compartit aquest mes, fora bo compartir com és la nostra relació amb els més pobres en tots sentits.

c. Pregària

- Monició: La Beata Teresa de Calcuta deia que no s'havia d'agenollar davant Jesús-Eucaristia, qui no fos capaç d'agenollar-se davant Jesús-pobre. En escoltar això, molts de nosaltres hem d'acceptar que molt sovint se'ns fa difícil reconèixer i acollir la presència de Jesús en els més pobres i en la seva realitat gens amable, malgrat, que com hem treballat anteriorment, són un signe molt especial de la seva presència.
- Lectura del text Bíblic anterior, (Mt 25, 31-40)
- Reflexió

En aquest moment de la pregària d'equip, se'ns convida a veure en els pobres la presència evangelitzadora de l'amor de Déu en les nostres vides. Per tant, no es tracta de pregar per ells, sinó pregar per a què ells "siguin, existeixin" en la nostra vida personal, conjugal i d'equip. Per això resarem junts aquesta oració de la Beata Teresa de Calcuta i després cadascú podrà repetir la frase que més necessiti demanar.

Senyor, quan tingui fam, dóna'm algú que necessiti aliment.

Quan tingui set, dóna'm algú que necessiti aigua.

Quan senti fred, dóna'm algú que necessiti calor.

Quan pateixi, dóna'm algú que necessiti consol.

Quan la meva creu em sembli feixuga, deixa'm compartir la creu de l'altre.

Quan em senti pobre, posa al meu costat algú necessitat.

Quan no tingui temps, dóna'm algú al qui li calguin els meus minuts.

Quan sofreixi humiliacions, dóna'm ocasió per a elogiar algú.

Quan estigui desanimat, dóna'm algú per a donar-li nous ànims.

Quan vulgui que els altres em comprenguin, dóna'm algú que necessiti de la meua comprensió.

Quan senti necessitat que tinguin cura de mi, dóna'm algú a qui atendre.

Quan pensi només en mi mateix, torna la meua atenció cap una altra persona.

Fes-nos dignes, Senyor, de servir els nostres germans.

Dóna'ls, a través de les nostres mans, no tan sols el pa de cada dia, també el nostre amor misericordiós, imatge del teu.

Beata Mare Teresa de Calcuta M.C.

d. Participació.

En començar els temes d'estudi se'ns va aconsellar que per a la regla de vida tinguéssim en compte les Obres de Misericòrdia. Són catorze concrecions per ajudar el proïsme en les seves necessitats corporals i espirituals (Is 58, 6-7: Hb 13,3). Ara és el moment de compartir el ressò que aquestes obres de misericòrdia tenen en els punts d'esforç d'aquest curs.

e. Preguntes per a la reflexió comunitària.

- Realment experimentem com el Pare Caffarel ens mostra, que l'aridesa espiritual moltes vegades té l'origen en la manca d'acolliment al proïsme?
- En quina mesura la vida de l'equip ens ajuda a viure "en aquest Any Sant l'experiència d'obrir el cor a tots aquells qui viuen en les més contradictòries perifèries existencials que freqüentment i dramàticament el món modern crea"?

- Quines característiques de les que l'EG enumera sobre la comunitat evangelitzadora podríem aplicar-nos? Què podríem fer concretament que ens ajudés a ser més "comunitat evangelitzadora"?

f. Magníficat.

5. Per a la propera reunió.

La propera reunió ens anima a concretar la missió i a ser molt conscients de les excuses que moltes vegades busquem per justificar-nos. Discernir cap on i a qui ens hem de dirigir, i, acollir amb alegria la missió que tenim encomanada.

VII. PELEGRINATGE

El pelegrinatge és un signe peculiar en l'Any Sant, perquè és imatge del camí que cada persona realitza en la seva existència. La vida és un pelegrinatge i l'ésser humà és viator, un pelegrí que recorre el seu camí fins assolir la fita anhelada. També per arribar a la Porta Santa a Roma i a qualsevol altre lloc, cadascú haurà de realitzar, d'acord amb les pròpies forces, un pelegrinatge. Això serà un signe del fet que també la misericòrdia és una fita per assolir i que demana compromís i sacrifici. El pelegrinatge sigui, doncs, estímul per a la conversió: travessant la Porta Santa ens deixarem abraçar per la misericòrdia de Déu i ens comprometrem a ser misericordiosos amb els altres com el Pare ho és amb nosaltres.

VUITENA REUNIÓ: MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA.

1. Itinerari i objectius.

- Reconèixer i concretar la missió a la qual hem estat cridats.
- Assenyalar les excuses que de vegades posem per a no assumir la missió.
- Superar les veritables dificultats.

2. Paraula de Déu.

Els onze deixebles van a anar a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, ells es van agenollar, però alguns dubtaren. Apropant-se a ells, Jesús els va dir: "M'ha estat donat tot el poder al cel i a la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles a tots els pobles, batejant-los en el nom de Pare, del Fill i de l'Esperit Sant; ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. Joestic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món". (Mt, 28, 16-21)

Comentari

En el text bíblic hi ha dos detalls que ens ajuden a acollir la missió enmig de les nostres dificultats. El primer és que la missió no està encomanada als perfectes, clarament el text ens assenyala que "alguns dubtaren", el segon detall és que la missió que, evidentment és per fer el que Jesús ens diu, no és per fer-ho en soledat, sinó que és per fer-la amb Ell i els uns juntament amb els altres, "estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món".

Aquests dos detalls confereixen a la missió un caire molt singular ja que ens prevenen de la falsa humilitat de creure que no serem capaços, quan sembla que Jesús ja n'és conscient, i de l'orgull de creure que hem de ser nosaltres els qui la duguem a terme, quan sembla que és Jesús qui s'hi farà present.

A nosaltres només ens queda acollir la missió i deixar que Déu faci.

3. Textos.

a. Presentació

Si hem de ser testimonis de l'amor de Déu i de la seva misericòrdia, només ho podrem ser des de l'alegria. Qualsevol altra actitud seria un contratestimoni. L'enamorat, el qui descobreix un tresor, el qui se sent perdonat, en fi, tot aquell que té alguna cosa que compartir perquè el seu cor està desbordat ho fa amb una brillantor als ulls que el delata. Així ens estima Déu. Amb el cor desbordat i els ulls brillants.

b. Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium

En aquesta exhortació em vull dirigir als fidels cristians per a convidar-los a una nova etapa evangelitzadora marcada per l'alegria" (EG 1). (...) "És l'alegria que es viu enmig de les petites coses de la vida quotidiana" (EG 4). (...) "La societat tecnològica ha aconseguit multiplicar les ocasions de plaer, però troba molt difícil engendrar l'alegria (EG 7).

(...) Tothom té dret a rebre l'Evangeli. Els cristians tenen el deure d'anunciar-lo sense excloure ningú, no com qui imposa una nova obligació, sinó com qui comparteix una alegria, assenyala un bell horitzó, ofereix un banquet desitjable." (EG 14)

Crida l'atenció el fet que fins i tot els qui aparentment tenen sòlides conviccions doctrinals i espirituals solen caure en un estil de vida que els porta a aferrar-se a seguretats econòmiques, o a espais de poder i de glòria humana que es procuren per qualsevol mitjà, en lloc de donar la vida pels altres en la missió. (EG 80).

Així es gesta l'amenaça més gran, que és el gris pragmatisme de la vida quotidiana (...) La fe es va desgastant i degenerant en mesquinesa. Es desenvolupa la psicologia de la tomba, que poc a poc converteix els cristians en mòmies de museu (...) No ens deixem robar l'alegria evangelitzadora! (EG 83).

(...) Estem cridats a ser persones-càntirs per a donar de beure als altres. De vegades el càntir es torna una pesada creu, però va ser precisament la creu on, traspassat, el Senyor se'ns va lliurar com una font d'aigua viva. No ens deixem robar l'esperança! (EG 86).

Avui que l'Església vol viure una profunda renovació missionera, hi ha una forma de predicació que és competència de tothom com a tasca quotidiana. Es tracta de portar l'Evangelí a les persones que un tracta, tant als més propers com als més desconeguts (EG 127).

c. Bula Misericordiae Vultus

En l'Evangelí de Lluc trobem un altre aspecte important per a viure amb fe el Jubileu. L'evangelista narra que Jesús, un dissabte, va tornar a Natzaret i, com era costum, va entrar a la sinagoga. El van cridar perquè llegís l'Esclat i la comentés. El passatge era el del profeta Isaïes, on diu: "L'esperit del Senyor està sobre mi, perquè m'ha ungit per anunciar als pobres la Bona Nova, m'ha enviat a proclamar l'alliberament als captius i la vista als cecs, per donar llibertat als oprimits i proclamar un any de gràcia del Senyor" (61, 1-2). "Un any de gràcia": és això el que el Senyor anuncia i allò que desitgem viure.

Aquest Any Sant porta amb ell la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del Profeta: portar una paraula i un gest de consol als pobres, anunciar l'alliberament als qui són presoners de les noves esclavituds de la societat moderna, restituir la vista als qui no poden veure més perquè s'han replegat sobre ells mateixos, i tornar a donar dignitat a tots els qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoni dels cristians està cridat a oferir. Ens acompanyen les paraules de l'Apòstol: "Qui practiqui la misericòrdia, que ho faci amb alegria" (Rm 12, 8). (MV 16).

d. Text del Pare Caffarel: El carisma fundacional

Extracte de la part final de les reflexions del Pare Caffarel sobre els orígens, el carisma fundacional i la situació en els EMD l'any 1987, conegut com el discurs de Chantilly.

Vaig a resumir allò que en la perspectiva de la missió dels Equips de la Mare de Déu no s'ha fet suficientment:

El meu primer pesar: sento una cosa, us ho vaig a dir, sense acusar ningú, sento que els Equips de la Mare de Déu, en aquesta perspectiva de la seva missió, no vagin acompanyats dels Centres de Preparació per al Matrimoni! Aquests van sortir dels Equips i moltes vegades s'han transformat en Centres molt poc cristians. No penso que els EMD els haurien hagut de dirigir, però haurien hagut de tenir uns Centres d'Orientació al Matrimoni que haguessin estat referències per a tots els altres centres. Precisament partint de l'espiritualitat que els EMD han descobert.

El meu segon pesar: que els consellers conjugals, que també han sortit moltes vegades dels EMD, no hagin estat formats ni recolzats pels Equips. Perquè es recolzen més en la psicologia de Freud que en l'espiritualitat conjugal i familiar. Aquí també desitjaria que els EMD tinguessin consellers conjugals. No que vulguin tenir-ne el monopoli, però que ofereixin referències d'orientació conjugal en la línia del Carisma Fundacional.

El temps passa, vaig a l'últim punt. Després d'haver-los parlat del que s'havia comprés bé i del que s'havia comprés no tan bé, arribo a allò que al principi dels EMD no es podia comprendre i que ara, a la llum de la conjuntura actual, es pot veure amb més claredat; es tracta del següent:

Primer: En l'actualitat, cal començar des de més avall. Molts matrimonis se celebren sense que els futurs esposos hagin tingut una veritable catequesi, ignoren gairebé tot sobre la vida cristiana i satisfan molt poc les exigències d'aquesta. Conec equips de la Mare de Déu que fan esforços perquè tots els matrimonis vagin a missa els diumenges. Això no s'hagués plantejat fa quaranta anys. Es tracta d'una qüestió de pràctica religiosa, però sobretot de formació religiosa. La deficiència de la catequesi explica que hi hagi matrimonis que tenen una formació cristiana molt insuficient, però que desitgen, malgrat això, entrar als Equips de la Mare de Déu, i això em recorda el que vaig veure ja fa temps al Brasil, on van instaurar uns anys de preparació per a l'entrada als Equips de la Mare de Déu. Hi ha alguna cosa a fer en aquest sentit. No tenim dret a abandonar els matrimonis que estan lluny, des del punt de vista de la pràctica, i que, malgrat això, volen incorporar-se als EMD. (...)

Carta de Brasília, Equip Responsable Internacional, EMD, setembre 2012.

“Els Equips de la Mare de Déu continuaran fermes en la unitat i en la fidelitat al seu Carisma, però també estaran oberts al món i als signes dels temps, amb un nou fervor, un nou vigor, un nou alè. Matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, siguem en l'Església i en el món d'avui, signes d'esperança i ferment per a les noves generacions que creuen en la Vida, donant testimoni que el Sagrament del Matrimoni és camí d'Amor, Felicitat i Santedat! Confiem en Maria, Nostra Mare, que ens guiarà per a anar i fer el mateix que Ell ha fet.”

4. Per a la reunió d'equip.

a. Acollida

b. Posada en comú.

En aquest tema d'estudi hem tingut l'oportunitat de reflexionar sobre la missió encomanada. Seria important, mirant el mes viscut, poder concretar aquesta missió en situacions, actituds i trobades... i compartir la manera amb què ho hem assumit.

c. Pregària

- Monició: Tal com ens han remarcat en el comentari a la lectura bíblica del tema, els dos grans perills de la missió són creure'ns incapaços d'assumir-la o creure que en som els protagonistes. Tant un perill com l'altre passa per un cert orgull que no permet que sigui Déu l'únic protagonista de la missió.

Per això en aquest moment d'oració volem demanar llum per a reconèixer les “missions encomanades” i humilitat per a saber-nos pobres servents que fan el que han de fer, confiant en la primacia de la Gràcia de Déu.

- Lectura del text bíblic anterior. (Mt 28, 16-21)

- Reflexió

En aquest moment és important reprendre les concrecions que en la posada en comú hem compartit, on s'ha pogut concretar aquestes missions que sabem que tenim encomandes i especialment les que reconeixem que hauríem d'assumir, encara que ens costi. Per això demanem:

Senyor et demano per (la realitat de la missió), ajuda'm a...

Per finalitzar, resem tots l'oració de Sant Ignasi:

Preneu, Senyor, i rebeu tota la meua llibertat, la memòria, l'enteniment i tota la voluntat.

Tot el que sóc i posseeixo, vos m'ho heu donat, a Vós, Senyor, ho torno, tot és vostre, disposeu-ne segons la vostra voluntat.

Doneu-me el vostre amor i la vostra gràcia, que amb això em basta.

d. Participació

Compartim els punts d'esforç, sabent que són mediacions insubstituïbles per a portar a terme la missió, per això és important en aquesta última reunió, per a preparar la reunió de balanç, compartir les dificultats més importants en aquest punt.

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- A l'hora d'acollir la missió de compartir l'evangeli com ens diu el text de l'EG, quins problemes concrets dels que ens remarca el text intuïm en el nostre matrimoni, família, equip...?
- El Pare Caffarel parla de la missió concreta dels Equips de la Mare de Déu i de les dificultats que es van trobar. Com vivim la missió dels equips en aquests moments? Com es concreta en l'equip?

- Aquest any de gràcia que estem vivint, en quins aspectes ens està ajudant a renovar la nostra missió? Hem pensat en alguna cosa que ens podria ajudar a viure millor la nostra missió?

f. Magnificat

NOVENA REUNIÓ: REUNIÓ DE BALANÇ.

1. Itinerari i objectius.

- Compartir i revisar el camí personal i de parella durant el curs.
- Compartir i revisar el camí de l'equip durant aquest curs.

2. Paraula de Déu.

Sigueu misericordiosos, com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats. Lc 6, 36-38

3. Per treballar durant el mes.

Us proposem el testimoni d'uns equipiers:

Caure en la indiferència i en la rutina de la quotidianitat és fàcil i perillós alhora. De vegades, viure la vida de manera frenètica ens anestesia el cor i ens porta a viure i a actuar des de la ceguesa i l'automatisme.

Davant del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia convocat pel Papa Francesc se'ns interpel·la sobre què significa avui per a nosaltres, com a matrimoni, viure en clau de misericòrdia. I aquesta pregunta ens ha convidat a recórrer i recordar el nostre camí de més de 10 anys, primer com a nuvis cristians i després com a matrimoni i família dels EMD.

En aquest camí hem pres consciència que l'única força capaç de sostenir la nostra família és l'amor de Déu i la seva vivència. Per nosaltres, la misericòrdia no és una idea abstracta sinó una realitat concreta amb la que Ell revela el seu amor, que és com el d'un pare o d'una mare que es commou en el més profund de les seves entranyes pel seu fill.

Així, encarnar la misericòrdia, ha consistit en construir una llar acollidora i oberta a les persones i a les circumstàncies més diverses.

Des de la nostra tasca pastoral a Càritas-Immigrants, aquest sentit de l'acolliment ens ha permès viure experiències de contrast significatives i importants, que avui són la referència a l'hora de discernir el que és important de veritat en el nostre projecte de família.

Cada cop que ens hem trobat amb Hasan, Caty, Alexander, Abderraman, Luís Àngel o amb d'altres famílies, hem descobert que cada persona és digna per ser qui és, no importa si és musulmana o africana, o fins i tot si té un passat tèrbol. Cadascú d'ells ha entrat a la nostra vida com un fill de Déu i per això, digne del nostre amor. Donem gràcies a Déu per cada moment compartit amb ells, ja que han estat llum per als nostres ulls adormits.

Aquestes són experiències que també marquen la vida dels nostres fills, ja que els ajuda a descobrir que la diferència amb l'altre, és una riquesa i no una amenaça. Experiències i moments que els ajuden a "conviure" amb altres realitats i els capaciten per a ser crítics davant la injustícia i la soledat humana.

Solem recordar una frase de Jon Sobrino, "sense els pobres no hi ha salvació". I així ho experimentem actualment en la nostra vida de fe, ja que sense aquestes persones dels marges ens és més difícil percebre l'amor etern de Déu.

I agafant de nou paraules del Papa Francesc, no voldríem acabar aquestes línies sense animar-vos a sortir a l'encontre de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu com a signe del Regne que ja està present enmig de nosaltres, a viure la misericòrdia com a vocació, com a ideal de vida i com a criteri de credibilitat de la nostra fe.

En definitiva, a posar-nos a l'escolta de la Paraula de Déu per viure amb alegria l'oportunitat d'oferir amor gratuït i compassiu a totes aquelles persones que viuen a les "perifèries existencials" més doloroses.

Salva i Desa

Torrent 22

4. Per a la reunió de l'equip.

a. Relectura del curs

Aquest tema té una estructura diferent de la resta de reunions d'equip del curs, i l'objectiu és revisar el camí personal, de parella i d'equip a la llum del que hem viscut. Sugerim un esquema de preparació per a la reunió, però cada equip pot triar centrar-se en aquells aspectes que siguin més adients per la seva situació actual.

b. Pregària

- El nostre camí personal i de parella durant aquest any. Intentem fer pregària del que ha significat per a cadascú de nosaltres, dels nostres matrimonis, famílies i equip aquest itinerari per la misericòrdia de Déu i el descobriment d'una vivència alegre de la nostra missió.
- Lectura del text Bíblic anterior (Lc 6, 36-38)
- Oració:
Reconeixem i agraïm a Déu ...
Demanem perdó per...
Demanem al Senyor que ens concedeixi...

c. Posada en comú: *Ser equip*

Un Equip de la Mare de Déu no és només una comunitat humana. Es reuneix en nom de Crist i vol ajudar els seus membres a progressar en l'amor de Déu i en l'amor al proïsme. (Carta dels EMD)

- Com ens hem escoltat, respectat, recolzat, animat, al llarg del curs els uns als altres? Hem pogut compartir tots, ens hem sentit capaços de comunicar-nos de debò?
- Com hem viscut els moments de pregària en l'equip?
- La participació dels punts d'esforç ens ha servit d'ajuda entre nosaltres? Com hem viscut el deure d'asseure's, punt d'esforç que teníem com a objectiu principal d'aquest curs?
- Com hem viscut el tema d'estudi d'aquest curs? Ens ha ajudat a experimentar més la misericòrdia i a comprometre'ns a viure-la? Ens ha ajudat a concretar millor la nostra missió? A viure-la amb alegria i esperança? A reflexionar sobre les nostres actituds?
- Com hem viscut la nostra relació amb la resta del Moviment? Lectura de la carta, web o xarxes socials, participació en els actes del sector i la regió...?

d. Punts forts per al proper curs

De tot el que hem viscut aquest any:

- Què hauríem de continuar igual?
- Què hauríem de canviar?

e. Elecció de la parella responsable del pròxim curs.

- La parella responsable d'aquest curs pot comentar com ha viscut la seva responsabilitat.
- L'equip pot comentar si espera alguna "animació" particular de la nova parella responsable.
- Elecció de la nova parella responsable.

f. Magnificat

MAGNIFICAT

La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.
Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles:
el seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils;
omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.
Ha protegit Israel, el seu servent,
com havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.

*Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.*

